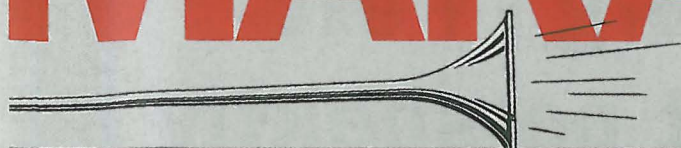


MARANATA!



Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID



Göteborg - i ett kusligt perspektiv

sid 2-3

Foto: Jonas Ekstümer/Pressens Bild



**-Jag blev frälst
i fängelset!**

Missionsreportage från
Dominikanska Republiken
sid 12-19

Trosrörelsens försoningslära

- grov förvrängning av evangelium

Stig Andreasson granskar sid 22-25



UR INNEHÅLLET**LEDARE**

*Göteborg - i ett
kusligt perspektiv* 2

PREDIKAN

Öppna våra hjärtan 4

MISSION

En oförglömlig resa 12
Jobbigt för kroppen... 14
Gud var med... 14
Jag blev frälst i fängelset 16

ARTIKLAR

Front mot farlig trend 4
*Mörkaste bladet i Sveriges
blodiga historia* 20
Trosrörelsens försoningslära 22
Förnyelse 26
Ekklesia 28

Tidningen MARANATA!**ANSVARIG UTGIVARE**

Stina Fridolfsson
stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION

Ulla Näsholm
ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson
mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén
berno.viden@maranata.st

ADRESS

Bällstavägen 100
Box 201 34
161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.maranata.st
E-mail: info@maranata.st

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta
Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag
Bromma 2000

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen i
Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Göteborg - i ett kusligt perspektiv

Palme-mordet 1986, Estoniakatastrofen 1994 och branden i Göteborg 1998 är tre allvarliga händelser som drabbat vårt land. Tre katastrofer, tre milstolpar, tre väckarklockor, apokalyptiska skeenden som med förödande tydlighet vittnar om tidens allvar, att Bibelns profetiska budskap går i bokstavlig uppfyllelse.

ARRANGEMANGET KRING EU-toppmötet i Göteborg 2001 var tänkt att vara en höjdpunkt för Sverige som ord-förändeland, men urartade totalt och förvandlades till en tragedi. Vad som är långt mer allvarligt än upploppen och den materiella skadegörelsen eller att planerade programpunkter inte gick att genomföra, är att ännu en apokalyptisk gräns har forcerats. En historisk händelse som aldrig tidigare inträffat skakar Sverige och frammanar brutala krafter, omöjliga att stävja. Det vi vanligtvis förknippar med orosländer i södra Europa, Latinamerika, Afrika och andra avlägsna platser, får nu den svenska stabiliteten att vackla. Världspressen ställer Sverige i dålig dager, ifrågasätter säkerhet, metoder och beredskap. Skribenter i svensk dagspress och kända politiker påminner om hur Hitlers terrorister drog fram i Tyskland på 30-talet för att göra den politiska situationen instabil, med syfte att skada demokratin.

I BOKEN "LÅT DIG INTE skrämmas av homosexmaffian" beskriver Arne Imsen på liknande sätt hur Hitler använde sig av kriminella trupper med målet att undergräva säkerheten och skapa kaos:

"Det är sanning att tidpunkten kom, då Führern själv av flera välgrundade orsaker gav direktiv om att bekämpa de homosexuella till döds. Men det är också sanning att de homosexuella och andra asociala grupper marscherade fram i läderstövlar i ett initialskede och brutalt beredde väg för Hitler till den attraktiva makten. En historieforskare berättar:

- Som vi har sett, drogs en blandning av kopplare, mördare, homosexuella, alkoholister och utpressare till partiet som till en naturlig hamn. Hitler brydde sig inte om

det så länge han hade användning för dem."

Det fanns alltså en period *innan* de rosa trianglarna uppfanns. Är det rätt att dra fram dylika paralleller med tragedin i Göteborg? Absolut. Se bara på svensk lagstiftning, hur den fått ge vika för lobbyverksamhet och hot från exempelvis den homosexuella rörelsen och dess vidriga krav. Det som nu skedde i Göteborg är en konsekvens av de avgrundsliga krafter som vårt samhälle öppnat för. Homosexuella och feministiska krafter har grundligt genomsyrat dagens destruktiva samhälle.

FÖR ETT PAR ÅRTIONDEN sedan lyckades den statligt subventionerade homosexuella rörelsen med liknande metoder att inge oro och skräck så att ingen då vågade upplåta lokaler för Maranataförsamlingens offentliga sammankomster. Fyra exempel därpå från olika nordiska platser finns dokumenterade i ovan nämnda bok av Arne Imsen. Likheterna med dem Statsminister Göran Persson nu kallar för "kriminella militärt organiserade ligister" är slående, även om de ur boken tagna exemplen då agerade i sin linda.

Idag tvingas Världsbankens planerade toppmöte att förflyttas till cyberrymden då fattigdomsbekämpningen i vår värld ska fokuseras. De samtal som skulle vara ett steg mot att bekämpa klyftorna tvingas nu istället in i bunkerliknande förhållanden och svalget mellan maktelit och fotfolk blir ännu mer befäst. Demonstranterna följer dock efter och flyttar sina attacker till Internet.

I Österrike skärps bevakningen mot

gränserna till Italien och Tyskland, i strid mot Schengenavtalet, i syftet att inte få ett Göteborg i repris då toppolititiker från Mellan- och Östeuropa samlas i början av juli månad. De blodiga erfarenheterna från toppmötet i Göteborg ska inte få upprepas i Salzburg.

VAD ÄR ORSAKEN TILL ATT VI idag konfronteras med en så långt gående ondska i samhället? Bevisen på att Sverige blivit ett Sodom är många. Ropen som stiger upp från alla betryckta, kränkta, misshandlade och felbehandlade mitt i vår välfärd, tränger igenom de yttre materiella skalorna. Arne Imsen gjorde en mycket träffande och avslöjande analys i en ledare publicerad i *Midnattsropet* 1994:

”Problemet som det egentligen handlar om, är bristen på fördelning av resurserna, det säger bibeln. Fördelningssynderna, den kvalificerade roffarmentaliteten, självisheten, egoismen, skattesystemet - alltsammans är genomsyrat av materialismen och egoismen. Detta tvingar fram samhällseliga kontrollorgan och tvångsmedel som gör livet allt mer outhärdligt.

Vad beror det på? Inte beror det på homosexualiteten. Den är ju bara ett straff för en process som under årtionden har indikerat en fortgående och accelererande egoism. Vi har kallat det för tillväxt och denna välfärd har i mycket stor utsträckning inneburit andra folks ofärd. Hur skall detta få fortsätta? Hela nationen är offer för denna materialism och egoism som föder av sig sådana fenomen som den homosexuella rörelsen, vilken indikerar kultursamhällets snabba marsch mot avgrunden.”

SKRÄMMANDE NOG FORTSÄTTER Sverige att med de folkvaldas hjälp dras med i utförsbacken. Den homosexuella rörelsen är farlig och upplösande för vårt samhälles fundament. Genom intensiv skolverksamhet förstör den barnens sinnen då den presenterar sitt omoraliska och familjeupplösande budskap. Genom skrämselfpropaganda upphöjs onaturliga styggelser med hjälp av gudlös lagstiftning till att vara något normalt.

En avfällig kristenhet sysslar mest med pseudohändelser och underhållning, istället för att med Guds ords auktoritet protestera mot avfallet. Allt som kan äventyra en framförhandlad kyrklig enhet tystas effektivt ner. I dagarna diskuterar man till och med inom ett av de stör-

re samfundet livligt möjligheten att ordinera pastorer som lever i registrerat partnerskap. I december månad förväntas en slutrapport ligga färdig efter att effektivt ha bearbetat det lilla motstånd som fortfarande existerar. Allt för att inte sektstämpling eller störa förhandlingsklimatet om statliga och kommunala verksamhetsbidrag. Omvändelsebudskapet i det sammanhanget är för länge sedan passé. Idag gäller ropet: **Dragen ut ifrån henne!**

I FRANKRIKE KLUBBADES nyligen en länge diskuterad anti-sektlag igenom, vilken innehåller en lista med 173 namngivna religioner och organisationer. Under hot om dryga böter och långa fängelsestraff kan nu i stort sett alla dessa grupper, församlingar och minoriteter summariskt upplösas på mycket luddiga och vaga grunder. Flera internationella skribenter har visserligen reagerat och varnat för vilka långtgående konsekvenser lagen kan få för mänskliga rättigheter, men det är helt andra krafter som systematiskt verkar för att hela den europeiska unionen ska in under det järngrepp som sist och slutligt kommer att vara med och frammana ett avslutande antikristligt valde.

JÄRN OCH LERA, styrka och svaghet. Så klart beskriver profeten Daniel med gudomlig uppenbarelse världshärskaren Nebukadnessars syn om alla världens rikens slutliga fall. En mycket träffande beskrivning som utan överord kan appliceras på EU. En union önskad att styras med järnhand med allas likriktning som mål, där minoriteter bekämpas utan pardon. Samtidigt präglas den av ett inre moraliskt sönderfall som oundvikligen leder till en slutlig upplösning.

Mitt i detta apokalyptiska skeende ägnar sig en stor del av svensk kristenhet åt spekulation och debatt. Kultur och politik, idrott och teater, teologi och kyrkoekumenik fyller funktionärernas dagsprogram. Till och med sanningen om Jesu snara tillkommelse diskuteras ifrågasättande som om det skulle vara en avlägsen och verklighetsfrämmande bisak, då det egentligen är ett väckelserop som hela Skriften entydigt lyfter fram som församlingens stora hopp och världens enda lösning; Se, Han kommer med skyarna!

PINGSTRÖRELSSENS sammanstrålning i Nyhem tidigare i sommar talade samma avfallets språk. Där tidigare förkunnelsen om Jesu tillkommelse varit tongivande i litteraturutbudet, fanns det i år knappast en enda bok tillgänglig i ämnet. Däremot chockerades man av att konferensplatsens bokhandel dominerades av flertalet katolska författare, kurser i Taizéutövande, inre och yttre självandringar, Vatikanens bildskatter etc. Märkligt att ingen av presidiemedlemmarna eller den lokala församlingens representanter stoppade försäljningen eller åtminstone sållade bland utbudet.

För att etablerad kristenhet och kyrkoekumenik ska överleva, är det nödvändigt att söka ta udden av allt som lyfter fram och proklamerar Jesu snara tillkommelse. Allt som går utanför de stora världskyrkornas klassiskt allmänt vedertagna eskatologiska synsätt söker man tysta ner eller förklara som förryckt och fanatiskt. Där maranataropet är levande, avslöjas nämligen och lyfts fram i ljuset mycket av den verksamhet man bedriver och förlitar sig på. Inför sanningen om Jesu snara tillkommelse raderas snart alla grundvalar som med lojala band är knutna till denna världen.

NYA TESTAMENTETS undervisning om den händelse som ligger strax framför är klar och entydig. Maranata - Du vår Herre kom! Det är ett väckelserop ämnat att proklameras och förkunnas med skärpa. Det levande och förkroppsligade maranataropet är tydligt i sin markering gentemot världen. Maranatasjälen hör himmelen till och lever omutligt och hängivet, i ständig förnyelse, för det rike som har denna världens furste som oförenlig fiende; **”I mig finnes intet som hör honom till”.**

Text:
Berno Vidén



Front mot farlig trend

YTTRANDE
1999-03-15
S98/5769/HS

Socialdepartementet
103 33 Stockholm

Betänkandet (SOU 1998:113)
I God Tro - Samhället och nyandligheten

Kort historik

Beslutet att kartlägga omfattningen av **problem** kring "samhällets stöd till människor som av särskilda skäl befinner sig i psykiska kristillstånd" och att på det sättet begränsa religionsfriheten är enbart en repris på tidigare **kända** mönster. Så sent som för några årtionden sedan var det **aktuellt** med direkta samhälleliga ingripanden för att **förhindra** att barn under 16 år bevisade väckelsemöten. "Socialstyrelsen delar helt Medicinalstyrelsens uppfattning om vikten av **att** barn ej onödigtvis utsättes för risk att bli *psykiskt skadade*. Därför är det också enligt styrelsens mening olämpligt, att **barn** bevisar maranatarörelsens och andra liknande rörelers **möten**." (skrivelse från Socialstyrelsen till landets barnavårdsnämnder 1962)

Den dåvarande Medicinalstyrelsen **instruerade** barnavårdsnämnderna att nogsamt övervaka dessa "**extatiska**" möten och att genom direkt "upplysningsverksamhet och vädjanden till allmänheten" varna befolkningen för de **väckelsekristna**. Detta sades i en tid då skaror av svensk **ungdom** åkte omkring i rullande bordeller över hela vårt land. **In**för den problembilden svarade myndigheterna bara att **resurserna** inte räcker till.

Om den påverkan som ges genom **att** delta i t.ex. livliga väckelsemöten vore skadlig för barn, så **skulle** senare generationer av Metodistsamfundets, Baptistsamfundets, Pingströrelsens och andra samfunds folk i stor **utsträckning** vara psykiska vrak, ty i denna miljö **fostrades** den **första** generationens barn. Det torde då också finnas gott om **utredningar** att åbero-

Maranataförsamlingen i Stockholm utsågs till remissinstans när enmansutredningen "I god tro" av Margo Ingvardsson hösten 1998 presenterades för regeringen.

Detta betänkande från Socialdepartementet förde fram ett förslag om att en lag, liknande den som nyligen antogs i Frankrike, skulle stiftas i Sverige. Nu blev så inte fallet, då utredningen under bakomliggande höst blev avskriven. Endast den del av betänkandet, det avsnitt som berör friskolor, överlämnades till Utbildningsdepartementet, för vidare behandling.

Trenden är dock tydlig, varför vi i detta nummer publicerar Maranataförsamlingens yttrande till det betänkandet.

pa, ty med den misstänksamhet samhället följde dessa extatiska väckelserörelser under deras genombrottsskeden och sedan åratals framåt, borde man kommit massor av sjukligheter på spåren. Väckelsefolkets barn tog ingen skada av föräldrarnas varma religiositet. Tvärtom, de växte upp till harmoniska män och kvinnor vilka idag bekläder ansvarsfulla poster i samhället.

Konventikelplakatets skapare har i detta betänkande fått värdiga efterträdare. Förmyndarskapet utövas inte numera av domkapitlens biskopar och präster i religionens namn, utan av psykiatriker, psykologer, socionomer och jurister i en mängd styrelser och nämnder i humanitetens namn. Grundinställningen och avsikten är dock densamma.

Vi avstyrker från åtgärd i samtliga av betänkandets förslag.

Befintliga lagar reglerar redan de brottsliga handlingar utredningen vill stävja. Andra förslag är otydligt framställda så att ingen med säkerhet kan tolka utredningens egentliga syfte. Utredningen framställer även förslag till samhälleligt maktmissbruk i strid mot FN-konventioner, internationella avtal och bestämmelser i svensk lagstiftning och är ett hot mot grundlagsskyddad religions- och åsiktsfrihet. Det är allvarligt då den lagstiftande församlingen sätter upp som mål att inskränka medborgarnas demokratiska rättigheter. Det blir effektiv politisk styrning med lagstiftning som vapen.

Betänkandet visar stor brist på historisk kunskap, verklighetsförankring och kompetens vid sin beskrivning av väckelsekristna rörelser. Det påstås i betänkandet att kristendomen har ett element som gör den farlig för samhället och mest farlig för barnen. Vad kan det bero på? Det finns uppenbarligen inte några vettiga argument, gångbara i den här debatten. Oberoende vad en väckelsekristen säger så har man låst sig vid den uppfattningen att väckelsekristendomen har många negativa effekter, framförallt för barnen. Den ska alltså bekämpas och de som drabbas utav detta ska aldrig kunna uppfattas som

martyrer. Steget från ideologi till handling är inte långt och om den grundsyn som betänkandet representerar legaliseras är en kraftig begränsning av religionsfriheten oundviklig.

Barn är mycket mer utsatta och drabbade av psykisk ohälsa i samhällets för/grundskolor idag än i någon känd väckelserörelses alternativa undervisningsform. Om en insats ska göras bör den fokuseras dit varifrån de konstaterade problemen kan härledas. Stöd, skydd och rättigheter som barn åtnjuter, vars föräldrar tillhör väckelsekristna församlingar, är många gånger överlägsna det skydd andra barn kan ges i ett alltmer desorienterat samhälle.

Betänkandet tenderar att sänka föräldrarna ner i missmod och att nedvärdera dem på ett mycket sofistikerat sätt. Tydligt menar utredaren att det är något av det farligaste som överhuvudtaget existerar att försöka på ett eller annat vis ge uttryck för auktoritet i undervisning och fostran, i hemmet och i skolan (avsnitt 5.5.1). När man har gjort sig av med auktoriteterna upptäcker man vad man har fått i dess ställe. Barnen skaffar själva sina auktoriteter då problem med mobbning och misshandel i skolorna tvingar fram polisiära åtgärder och uniformerad vakthållning på skolgården.

Ett klart uttalat behov idag från samhällets skolor, dess lärare och elever, är tydligare struktur och disciplin. Det råder många gånger ett fullständigt kaos just av den anledningen att ingen längre vågar sätta nödvändiga gränser i skolmiljön. "Kaos eller disciplin" sätter en skoltidning som rubrik för att belysa problemet: "Alltför ofta fokuserar man på mobbning-problemet i skolorna. Men mobbning uppstår inte på en skola där man har en tydlig struktur, där eleverna fått tydliga gränser och känner sig harmoniska." (Aktiva skolföräldrar 1/99)

I Europaparlamentets resolution från februari 1996 avfärdar man tanken på att göra en lista över "sekt", eftersom det strider mot grundläggande rättigheter. Kartläggningen av rörelser som presenteras som "farliga sekt" på redan befintliga listor visar skrämmande exempel på hur grupper och enskilda har fått lida stor skada genom dess publicering, trots att någon farlighet ej har styrkts i rapporterna

Upprättandet av ett kunskapscentrum enligt utredningens förslag strider mot yttrande- och religionsfriheten. Risken för att ett center med en sådan dignitet av samhällelig status leder till förtryck av minoriteter som av ideologiska eller religiösa skäl ställer sig utanför samarbetet, är uppenbar. Steget till att en sådan kontrollapparat leder till övervakning och registrering likt den vi möter i Frankrike och Belgien är inte långt. Tanken på en svart lista över *ej samarbetsvilliga*, publicerad eller ej, borde vara avskräckande nog. Ett kunskapscenter med staten som huvudman och kontrollorgan över rörelsernas ideologi, sätter snart den personliga valfriheten ur spel.

Det finns inget som helst belegg för att barn far illa i väckelsekristen miljö. Tvärtom så läggs en harmonisk grund i dessa barns liv till stöd för samhällets utveckling. Av alla desillusionerade barn som driver omkring på storstädernas gator är de flesta offer, inte av kristen påverkan, utan av *bristen* på den kunskap och de grundvärderingar kristendomen ger oss.

Betänkandet gör sken av att vara ute i barmhärtighetens tjänst för att rädda människor som på grund av den kristna förkunnelsen hamnar i någon form av kriser. I realiteten slår man bort grunden för det kristna omvändelsebudskapet, samt avsjälar och berövar människor de erfarenheter som är nödvändiga för hennes frälsning.

Idealister för politiska, etiska och religiösa värden har i alla tider betalat ett högt pris för sin övertygelse. Folkrörelsernas historia i vårt land talar sitt tydliga språk om vad dessa uppoffrande människor betytt för vårt samhälle.

Om det vore sant att samhällets skydd skulle innefatta "alla barn utan undantag" (avsnitt 5) skulle Sverige inte ha omkring 35 000 abortoffer varje år. Påståendet är alltså en ren lögn! Hur skyddas egentligen abortoffren? En kvinna, åberopande rätten över sin egen kropp, kan aldrig ha rätt att dräpa barnet. Dagens abortlagstiftning och eutanasidebatten bidrar på ett kusligt sätt till en devalverad människosyn.

Det tillhör de mänskliga fri- och rättigheterna och det är en förälders självklara rätt att själv få fostra sina barn efter egen tro och övertygelse, att kunna ge barnen en fast kristen grund att stå på. Samhällets skolor tenderar att forma barnen till antingen agnostiker eller gudsförnekare med en ideologi som strider mot urkristna värderingar. Påminnas bör att Bibeln utgör grunden för vår lagstiftning och den människosyn som präglat vårt samhälle och värvat om individens unika värde.

Alla föräldrar har rätt att ta sina barn ur skolan och undervisa dem själva i hemmet. Det är en rättighet som följt skollagstiftningen i vårt land från den allra första förordningen om allmän skolplikt vid mitten av 1800-talet ända till våra dagars gällande skollag. Rätten att undervisa barnen själv hemma har emellertid sällan utnyttjats. De flesta föräldrar har tidigare tagit det som en självklarhet att stat och kommun ensamt fått bestämma om barnens skolgång. Därför har också samhället haft stor frihet att populistiskt forma skolan efter de modenyer som för tillfället råder i kulturvärlden. (Ex. evolutionismen) Konsekvensen blir naturligtvis normupplösning och förvirring.

Föräldrars rätt och plikt att bestämma över sina barns uppföstran och utbildning är emellertid ingen undantagsförmån. Det är en mänsklig fri- och rättighet som garanteras genom FN-konventioner, internationella avtal och grundläggande bestämmelser i svensk lagstiftning. Varje försök att i praktiken omintetgöra denna frihet måste därför avvisas med all kraft.

Förslaget att socialnämnden skall avge yttrande i ärenden rörande s.k. hemundervisning och att kommunen ska förordna ytterligare kontaktpersoner till den skolpliktige eller den som bedriver undervisning enligt skollagen 10 kap 4§, är alarmerande. Den nuvarande paragrafens regler och dess tillämpning är sedan många år tillbaka väl beprövade, i gott samarbete med aktuella rektorsområden. Ytterligare en kommunal instans är bara ännu ett steg mot att förklara föräldrarna icke kompetenta och fråntar dem deras självklara rätt att fostra och undervisa i enlighet med tro och övertygelse. ■

Öppna våra hjärtan

Den bönen får vi bedja så vi ser Guds möjligheter. Människor har så många religiösa knep för att komma undan en nödvändig uppgörelse.

Men Gud har aldrig kallat oss att kopiera något av det som hör hans rike till. Hans rike med alla resurser och möjligheter kommer oss tillgodo – det ligger i våra händer om vi vill ta emot det.

Predikan av Tage Johansson

Gud gör ingenting utan att det finns anknytningar hos en människa här på jorden. I allt Guds verk handlar det om att Gud upprättar ett samarbete med dig och mig. Det är väldigt stort och underbart och vi kan nog inte fatta det, och det kunde inte heller lärjungarna när de fick det här budskapet: "Ni ska sitta som domare över Israels stammar.... ni skall till och med döma änglar".

Allt detta är ju bara Guds väldiga nåd och ingen människa kan berömma sig. Det finns många ting som talar om hur Gud har omsorg om en människa och hur han kan leda henne, framförallt till att kunna förstå vad som är Herrens verk och vad som är människors verk. Det är inte alltid lätt för oss att bedöma det, men Gud för oss in i situationer som gör att vi korrigeras och upplever Ordets skärpa som åtskiljer. Hela tiden är det Ordet som skiljer det gudomliga från det mänskliga.

Allt Guds verk begynner med att Gud uppenbarar sig. Under hela vår vandring är vi beroende av att Gud skall uppenbara sig för oss. Vi ska ta nya steg, vi

ska välja, vi kommer att ställas inför väskäl och det är viktigt att välja rätt.

Men är vi beroende av Herren och har våra öron smorda så vi kan höra vad Anden säger, då kommer vi rätt och behöver inte missa målet. Säkerligen har vi allesammans vid många tillfällen upplevt att Gud uppenbarat sig. Men detta måste hållas vid liv och förnyas och framförallt förstärkas så att vi gör vår kallelse och utkorelse fast. Då skall vi aldrig någonsin komma på fall. Det är ett väldigt starkt påstående som Petrus ger oss.

Under vandringen blir vi mer och mer beroende av Gud och upplever att konfrontationerna med ondskan blir starkare och det blir större segrar för Guds rike.

Israels folk skulle underlägga sig de främmande folk som befann sig i området som Gud hade avsett för sitt folk. Gud gav dem seger därför att de handlade efter en gudomlig uppenbarelse och det var inriktningen i deras liv. Därför kunde de underlägga sig mäktiga fiender, därför kunde de tåga runt Jeriko på Gud befallning - det var en kallelse från Gud.

Uppbrott från det gamla

För många år sedan upplevde jag detta på ett speciellt sätt och leddes in i någonting som jag inte kände till tidigare. Först uppenbarades det för mitt hjärta. Jag gick inte på någon människas övertygelse utan det var en upplevelse som jag gjorde genom att den helige Ande upplyste mitt hjärta och jag fick skåda in i ting som Gud ville genom mitt liv.

Det gällde att göra uppbrott från det gamla och säga farväl till vänner och syskon som man varit förbunden med förut. När jag började tala om det nya jag mött, då tedde jag mig som en främling för både trossyskon och familj.

Vandringen gick vidare och jag mötte syskon som hade gjort starka upplevelser, kanske starkare än vad jag gjort. Jag mötte broder Arne Imsen och det var oerhört spännande vilken pionjäranda som var rådande i denna maranataaskara, vilken entusiasm och vilken glädje. Så drog man åstad genom en gudomlig uppenbarelse.

När jag mötte maranatabudskapet var jag med om en andra födelse. Man föds in i väckelsen, man går inte in med sina egna skor. Precis som Gud sade till Mose: "Tag skorna av dina fötter, ty platsen där du står är helig". Den helige Ande började verka på ett annat sätt än tidigare och det blev rannsakan, möten där hela lokalen var full av ögon som skådade igenom och man kunde inte gömma sig utan var genomlyst av Guds Ande.

Det talas ju om Jesus i Uppenbarelsesboken. Om ögon som skådar igenom, tränger igenom som eldslågor och man kan inte gömma sig. Det är nödvändigt att gå igenom den processen för att den helige Ande skall kunna utföra sitt verk.

Åren gick och budskapet blev allt mer närgånget. Det var frågan om att göra uppbrott från det ena området efter det andra. Det var kamp och en oerhörd strid. Man visste inte alltid hur man skulle behandla det ena eller det andra problemet.

Men så fick man lära sig att gå i tro på Herren och då skedde det under. Det går inte att komma fram på denna väg utan att det sker under. Först och främst finns det en inrotad egoism i våra liv och den rår ingen på. Men om vi följer Guds Ords anvisning då ska vi uppleva att det finns

en Gud som är mäktig att ta itu med det. Han tar itu med oss om han får – om vi ger honom tillfälle. Det finns en väg anvisad i Skriften om hur man ska komma tillrätta med problemen. Det var ju därför som detta folk som blev uttaget aldrig nådde löfteslandet. De såg problemen totalt omöjliga och såg aldrig Guds lösning eller tog vara på budskapet. De var ohörsamma står det, och det var orsaken till att de aldrig nådde fram.

Gud har en väg som han hänvisar till i sitt ord. Där blir vi oöverbinnerliga och kan segra över allt som möter. I ett mycket senare skede påminner Gud Josua och säger så här:

”Ingen skall kunna stå dig emot i alla dina livsdagar. Så som jag har varit med Mose, så skall jag också vara med dig. Jag skall inte lämna dig eller överge dig.

Var stark och frimodig, ty du skall som arv åt detta folk fördela landet som jag med ed har lovat deras fäder att ge dem.

Ja, var stark och mycket frimodig, så att du håller fast vid och följer den undervisning som min tjänare Mose har givit dig. Vik inte av från den vare sig till höger eller till vänster, så skall du ha framgång vart du än går.

Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid den och följer allt som är skrivet i den. Då skall du lyckas i det du företar dig och då skall du ha framgång.

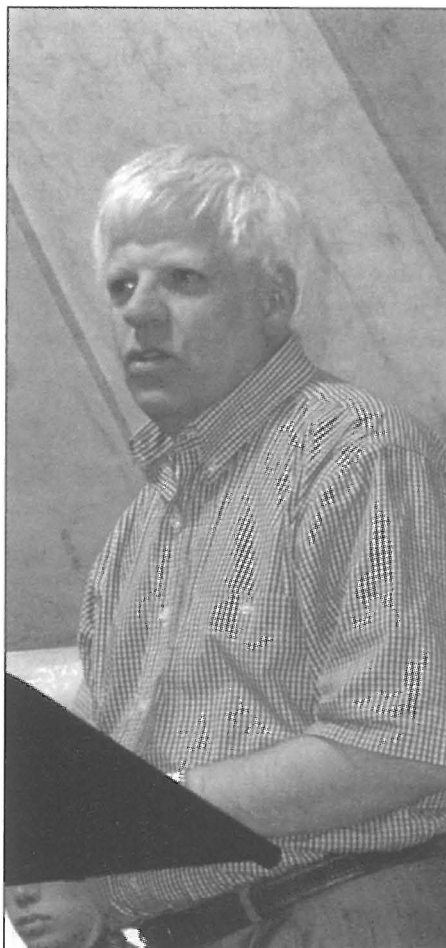
Har jag inte befallt dig att vara stark och frimodig? Var då inte förskräckt eller förfärad, ty Herren din Gud är med dig vart du än går. (Jos. 1:5-9)

Det är en svår upplevelse på trons väg att uppleva att det inte finns någon möjlighet att komma fram. På det mänskliga sättet, naturligtvis. Men hade de som tagade ut från Egypten lyssnat och tagit vara på budskapet?

Det står så här i en översättning: ”det budskap de fick höra blev inte sammanhållet med dem...” eller som det står i 1917 års översättning: ”det blev inte upptaget i deras hjärtan...” Då är man en förlorare – en säker förlorare. Men det finns en framkomlig väg, ära vare Jesu namn!

Hur skulle det ske att ingen skulle kunna stå emot Josua i alla hans livsdagar? Josua var den som skulle inta landet och besegra dess befästa städer och människor. Gud hade gett honom ett budskap.

Tror du att Gud har gett oss ett bud-



–När jag mötte maranatabudskapet var jag med om en andra födelse.

skap för den här tiden? Det har han gjort – vi har fått ett budskap från Gud att förmedla. Det är en allvarlig fråga om vi ska gå framåt, om vi ska bli övervinnare. Det blir vi om vi tar vara på Guds Ord och budskapet från honom. Gud leder oss inte på någon annan väg än att vi tar vara på vad som står skrivet.

Inta landet

Så förflyttar vi oss framåt i tiden några hundra år och då finns det ett annat folk som möter budskapet på nytt igen, men inte för att ta in löfteslandet Israel, men nu för att inta ett annat land. Då är vi inne i nya förbundet.

En man från Nasaret som är född i Betlehem går omkring och ger Ordet till undervisning. Hur undervisade Jesus? Vi kan läsa i Matteus 10 och ta reda på vad det var för budskap Jesus hade. Han hade ett budskap till folket, precis som Gud talade till Mose och gav folket budskapet och så uppenbarades det för Josua och för alla andra gudsmän.

Så här talade Jesus vid det tillfället:

”Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd.

Jag har kommit för att skilja en son från sin far, en dotter från sin mor, och en son-hustru från sin svärmor, och en man får sina egna till fiender. Den som älskar sin far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig är mig inte värdig. Den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig.

Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det. (Matt. 10:34-39)

Jag vill även ta med vad Lukas förmedlat av Jesu undervisning. Det är ett parallellställe men det finns lite mer i det sammanhanget därför vill jag ta med det.

”Stora skaror följde honom, och han vände sig om och sade till dem:

Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge. Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge.

Om någon av er vill bygga ett torn, sätter han sig då inte först ner och beräknar kostnaden för att se om han har råd att slutföra bygget?

Annars, om han har lagt grunden men inte kan bygga färdigt, är det fara värt att alla som ser det kommer att håna honom och säga: Den mannen började bygga men kunde inte slutföra bygget. Eller vilken kung går ut i krig mot en annan kung utan att först sätta sig ner och överväga, om han med tio tusen man kan möta den som kommer emot honom med tjugo tusen?

Om han inte kan det, skickar han sändebud och ber om fred, medan den andre ännu är långt borta. På samma sätt kan ingen av er vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger. (Luk.14:25-33)

Som tidigare nämnts gör Guds Ord åtskillnad på det som hör det mänskliga till och rör sig på det planet och det som rör sig på det gudomliga planet.

Det var många skaror som följde Jesus men det var få som tog åt sig budskapet, det känner vi till när vi läser Skriften. Så är det också i denna tid. Budskapet går ut och det är få som omsätter det i handling. Man accepterar det, bocar och bugar – det är ju så bra – men låter inte omsätta det i sitt liv. Vi citerade nyss från Hebréerbrevet: ”det blev inte sammansmält med dem som hörde

det", eller som vi också läser: "det blev inte upptaget i dem som hörde det".

Väldigt många människor beundrade Jesus. Man var entusiastisk över hans förkunnelse och man gav honom också det vittnesbördet att ingen har talat såsom den mannen. Men det gick endast till en viss punkt och det är väl det frågan gäller också i ditt och mitt liv. Vi sätter en gräns och begränsar så Gud i våra liv och Han får inte fullborda sitt verk.

Det kan ju vara så tragiskt som Judas säger i sitt brev. Det är ett fruktansvärt påstående som han ger oss då han här skriver till den troende kretsen:

"Även om ni redan vet allt vill jag påminna er om hur Herren räddade sitt folk ut ur Egypten och sedan dödade dem som inte trodde." (Judas vers 5)

När vi sedan läser ur Apg. 2 talar bibeln om att 120 personer var samlade vid detta tillfälle. Det var ju en skara, det var de som var resultatet av det verk Jesus utförde här på jorden. Men när Jesus lyftes till himlen, säger Petrus att det var mer än 500 människor som var vittnen till hans himmelfärd.

När Lukas skriver ner denna heliga historia säger han så här:

"När pingstdagen hade kommit var de alla samlade" (Apg. 2:1)

Här är det ju inte en förening som samlas, utan det handlar om människor som trodde och gjorde vad Gud sade genom sin Son.

Nu, i den yttersta tiden har han talat genom sin Son och därför är det mycket allvarligare för oss som lever idag och har budskapet så nära inpå oss. Du kan räcka ut handen och ta på det. Aposteln sade: "det som vi såg, hörde och med egna händer togo på, det förkunna vi, om livets ord tala vi".

Om någon vill, sa Jesus, så följ han mig. Det handlar om att sätta handen till plogen. Den som ser sig tillbaka sedan han satt sin hand till plogen är inte skickad för Guds rike. Vilken grundlig uppgörelse vi behöver vara med om för att komma vidare på trons väg.

Mönstring

Det som gäller vår kallelse, vår historia som maranatafolk kan man exakt se i det uttagna folket som tagat ut från Egypten.

Man kan direkt säga var någonstans vi befinner oss i förhållande till deras situation. Jag tror inte jag tar fel när jag säger att vi som maranatafolk befinner oss ute på Moabs hedar. Vad skulle folket göra där? De skulle repetera vad de redan hade hört.

Tänk vilka budskap som har gått ut i församlingen. Nu behöver vi inte repetera mer för nu är det frågan om mönstring. Att gå vidare på trons väg och inta landet. Vi ska in i landet. Inte är det kallelstens mål att befinna sig på Moabs hedar eller vara i öknen, när vi ska in i landet.

Det blir en fullständig uppgörelse med allt som ligger bakom. "Den som ser sig tillbaka sedan han satt sin hand till plogen, han är inte skickad för Guds rike". Så allvarligt är det.

Gud kan åter uppfylla oss med den pionjäranda som fanns i Maranatas början, *övertinnarandan*. Det predikades och människor bröt upp.

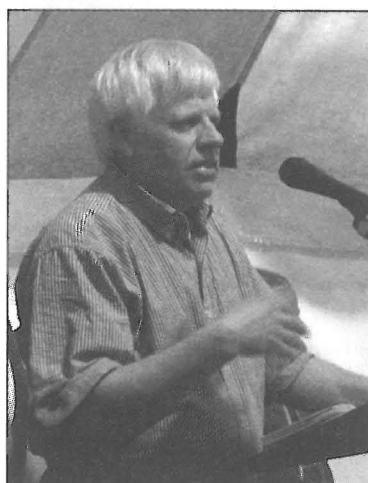


Foto: Mikael Eliasson

-Nu är det frågan om mönstring!

Vi ska fortsätta, vi ska vidare, vi ska göra nya uppbrott, vi ska in i landet. Nu handlar det om Deuteronomium, en upprepning, men med nya förbundets förhållanden naturligtvis. Det gäller att gå igenom vad vi har hört och låta Gud leda oss vidare.

Jag önskar verkligen klarlägga vad det innebär att en människa skalar av allt som hon inte kan ta med sig in i Guds rike. Guds rike ska uppenbaras redan här på jorden. Israel såsom nation var en uppenbarelse av Guds rike och Jesus kom och förberedde och sa att himmelriket är nära.

Det är många som har upplevt den profetiska visionen men den har förbleknat och man har hamnat till och med i läror

som inte överensstämmer med skriftens lära.

Jag tänkte på det eftersom jag själv har mina rötter i pingströrelsen. När jag idag jämför med den förkunnelse som förs fram i det sammanhanget och det som fördes fram i begynnelsen så finns det nästan ingen likhet med den lära man förkunnade. Det som var dyrbart, det var att tala om den levande Gudens församling, hur man skall uppträda där och vad församlingen är för något. Det finns mycket att säga om detta och den förkunnelse man idag hör, men vi lämnar det just nu.

Gudsrike tanken ligger till grund för att bibeln kommit till. Gud ska uppenbara sitt rike. Riket började med att det skulle ske en hjärteförvandling. Stenhjärtat togs bort och vi fick en ny ande i vårt bröst och ett nytt hjärta som kunde känna och som kunde formas.

Men det var inte meningen att det skulle stanna där. Vi har dessa underbara förebilder i gamla förbundets tid. Inte var det kallelstens mål att sitta i Egypten, eller att komma fram till Sinai berg även om det var underbart. Kallelstens mål var ju att gudsriket skulle uppenbaras i hela sin fullhet i det att det blev synliggjort genom ett rike, ett folk, en nation, genom en stad och genom ett tempel. Då uppenbarade sig Guds härlighet. Det var detta som skedde på pingstdagen, då hade man nått kallelstens mål att vara ett annorlunda folk. I gamla förbundet står det att det var ett folk som levde för sig självt, som betedde sig på ett annorlunda sätt än andra folk.

Nu var det ett annorlunda folk som skulle synliggöra Guds rike. Manifestationen kom på pingstdagen då Gudsriket skulle uppenbara sig i all sin kraft. Detta rike är suveränt och på varje område det får herravälde kommer Guds rike att triumfera i härlighet och makt. Tanken var ju att återspegla Guds härlighet. "Kom låt oss göra människor till vår avbild..." Gud skapade människor men det handlade om en människa – människan. Det misslyckades ju, men Jesus har återställt och upprättat allt för oss så var och en har möjlighet att ta emot budskapet också i denna tiden. Gör som Lydia, öppna ditt hjärta. När Paulus talade öppnade hon sitt hjärta och tog emot, står det.

Om inte gudsriket får inflytande över

våra liv och vi behåller en sektion i vårt liv för oss själva, så kommer det att bli en operationsbas för den onda andevärlden som till slut tar hem spelet. Det är allvarligt.

Det är viktigt att Gud får härska över alla områden i våra liv. Inte en enda fiende skulle sparas i löfteslandet. Det som blev sparad blev till en förbannelse för Israels folk och kom att avleda eller skapa förutsättningar för ett inflytande som tog hem spelet och som ledde till att de förlorade allt. De förlorade ett land, tempel och fördes som flyktingar och fångar till ett främmande land.

Paulus talar om hjärtats lydnad, Gud tvingar ingen. Det är ingen träl dom utan ett erbjudande. Det är kärlekens erbjudande att han vill härska och råda i ditt liv och förhålliga sitt namn och upprätta sin kränkta ära.

En nödvändig uppgörelse

Efter pingstuppelevelsen ser vi hur Guds rike tar gestalt i den skara som var ett hjärta och en själ och ingen kallade vad han ägde för sitt osv. Vi kan läsa om hur Guds rike synliggjordes. Men vi måste uppleva det och förstå allvaret. Det måste bli en uppgörelse inför allt som håller oss tillbaka. Vi kan naturligtvis inte segra i egen kraft, men Gud har lovat att ge seger över det vi inte själva förmår.

Om Ordet får ingång då skall Gud triumfera i ditt och mitt liv. Det sker inte genom någon människas styrka eller kraft, utan det är genom Herrens Ande. "De blev alla uppfyllda av den helige Ande". Då var det färdigt för Anden att överta alla områden och sektioner i en människas liv.

Det är lite missvisande då vi talar om Apostlagärningarna, det är ju inte fel, men en mer rättvis benämning på den boken skulle vara Andens gärningar genom apostlarna. Det var ju Anden som uppenbarade sig. Guds Ord hade fått framgång så Anden kunde uppenbara sig och Gud stadfäste Ordet med åtföljande tecken därför att människorna hade kommit i rätt förhållande till budskapet.

Det var inte många, det var få som ville följa Mästaren och säga nej till sitt eget liv. Den som vill bevara sitt liv, han skall mista det... Se det som en möjlighet. Det är märkligt vad människor uppehåller sig vid detta att mista sitt liv, men de förstår

inte att Gud vill ge något bättre istället. Ett liv i Jesus Kristus, att han är livet för mig, det är ett bättre liv än det jag själv försöker åstadkomma.

Det är märkligt att människor tar till alla möjliga religiösa knep för att få detta att gå ihop och det ser många gånger ut som hon skulle lyckas. Men Gud har aldrig kallat oss för att vi skulle kopiera något av det som hör hans rike till. Det är frågan om att riket med alla dess resurser och möjligheter skulle komma oss tillgodo.



Foto: Mikael Eliasson

-Det är viktigt att Gud får härska över alla områden i våra liv.

Ännu en gång vill jag poängtera att det handlar om att det måste bli en uppgörelse. Det ligger inte i Guds hand, det ligger i våra händer, det är vi som bestämmer om det skall ske eller inte. När Paulus skriver till romarna i kap 16 så vill han öppna deras ögon för att det finns en fullständig möjlighet till seger över djävulens makt. Han är verksam och kan också vara verksam i den troende kretsen och är det i den mån som inte Ordet har inflytande.

Det kan finnas en liten del av vårt liv där Ordet inte har inflytande och där har fienden fortfarande en möjlighet. Paulus ser liksom i en profetisk vision att här kommer Ordet i församlingen i Rom att få herravälde. Han skriver så här: "Gud skall snart låta Satan bliva krossad under era fötter..."

Det är Ordet som äger auktoritet därför att all onskans makt är underlagd Ordet. Därför behövde Jesus bara säga då han mötte djävulen i öknen: "Det står skrivet." Det räcker.

När Paulus säger att "Gud snart skall låta Satan bliva krossad under era fötter", då tänker han naturligtvis på försam-

lingen. Det handlar om församlingens upprättelse där djävulen inte har något inflytande längre.

Nu kanske du förväxlar saker och ting och tänker på den andliga tillväxten. Det har inte med detta att göra utan är fråga om att lydnaden för Ordet upprättas. Paulus skriver så här att "när lydnaden är upprättad hos eder". Det var inte så när han skrev till korintierförsamlingen, men när lydnaden är upprättad då är vi redo att näpsa all olydnad. Alltså står det strid om vad Gud har för mönsterbild för församlingen..

Nu tänker många så här att mönsterbilden ligger så högt att det aldrig går nå fram. Så är det inte. Det är nämligen så att mönsterbilden för församlingen är väldigt enkel, det handlar bara om en lyd-nadsfråga.

Vi skulle hellre vilja göra något som är svårt (och vi gör det också) än vi gör vad Gud sagt att vi skall göra. Det kommer från oss själva och visar att döden inte har gått över våra liv.

Vi måste göra upplevelsen som profeten gjorde i det år då Ussia dog; att något dör bort. Då ser han Gud upphöjd. Gud blir upphöjd i våra liv, det är han som skall regera. Tillåt Gud regera, så enkelt är det. Gud gör till och med mer än vad du kan bedja eller tänka. Så mäktig är hans Ande och så underbart vill han uppenbara sig, bara vi ger honom tillfälle, bara vi accepterar vad han sagt.

Ta emot budskapet i ditt hjärta och du ska få uppleva att det Gud har sagt det har han också lovat att det skall uppfyllas. Han har inte överlämnat människor till att kämpa i sin egen kraft, han gav dem budskapet. Därför när Israels barn tågade ut från Egypten upplevde de att det var omöjligt. Att komma ut i en öken där det mänskligt sett inte fanns några chanser att överleva..... Ändå ger bibeln vittnesbördet att deras skor inte blev utnötta, fötterna svullnade inte, kläderna blev inte utslitna. Gud vårdade dem som en moder omhuldar sina barn.

Vi får bedja att Gud öppnar våra hjärtans ögon så att vi ser detta. Det kan inte tas emot av vårt eget förnuft, utan det är hjärtats ögon som öppnas och vi blir smorda av den helige Ande så vi kan skåda in i de här tingen och uppleva att det är möjligt också i den tid vi lever att uppleva Guds omsorg och under medan vi vandrar vidare på trons väg. ■

-Mitt rike är inte av denna världen...

Guds folk har i hela frälsningshistorien sett fram mot den dag då hela skapelsen skall återlösas.

Kom Herre Jesus, är ett rop som kännetecknat skaror av människor i alla tider.

Maranataropet är inte något nytt – det har alltid funnits.



Text: Ulla Näsholm

Abraham kallas för trons fader. Han levde i ständig förväntan och slog sig aldrig till ro. Han levde i löftet Gud gett.

I varje tid, genom hela frälsningshistorien har människor väntat att Gud skall uppfylla löftet – de förbade staden med de fasta grundvalarna där rättfärdighet bor.

Johannes Döparen levde i skarven mellan Nya och Gamla testamentet. Jesus sa om honom att han var störst - likväl den minste i himmelriket. Självlade han sig brudgummens vän.

Han kom för att initiera en ny tid. Bereda vägen för Jesus var hans uppgift och människor kom i skaror för att lyssna och många glädde sig över att löftet om Messias nu skulle uppfyllas.

Jesus kom till jorden och frälsning bereddades också för hedningarna. Judarna – Guds folk vägrade acceptera att den Gud sänt kom under så anspråkslösa betingelser. Det kunde inte vara Gud som sänt honom, det var både skriftlärd och andra judar överens om. Tankarna går i samma banor också idag och ett materialistiskt tänkande gör att många troende

söker sitt eget istället för det som hör Guds rike till.. Vålbefinnande, hälsa, rikedom; en väg utan problem, konflikter eller stötestenar skall indikera att man är på Guds väg. Försakelsemomentet har tonat bort och den väg som Jesus Kristus först anvisade för sina efterföljare har blivit hopplöst omodern.

Judarna som väntade Messias ville ha en jordisk kung som skulle skaka av dem ockupationsmakten och lösa mat- och hälsofrågan för sitt folk. Känner vi igen tendenserna idag. "Mitt rike är inte av denna världen", sa Jesus.

Frälsningserbjudandet gick vidare och gemenskap med Gud var möjlig för var och en som satte tro till Jesu försoningsverk.

Anden gavs som en gåva till alla de troende som ville ta emot. Församlingen föddes. Uppgiften var att förmedla frälsningens budskap till alla människor. Jesus sade:

"Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och, se jag är med er alla dagar intill tidens ände." Matt. 28:18-20

Jesus gav maningen, eller kallelsen som ett dyrbart arv till sina lärjungar. "Om ni förmedlar frälsning till alla människor skall jag vara med er alla dagar," var löftet.

De var kallade att vara med och bereda ett folk för himlen. Brudeskaran måste göra sig redo för bröllopet, därför att Jesus kommer snart. Så talade och predikade man, hälsade varandra med ropet

att han kommer! Evigheten var så nära och församlingen levde i Jesu Kristi tillkommelse, hoppet om himlen, om det nya Jerusalem var levande och verkligt.

För bara några årtionden sedan ljöd samma budskap i många församlingar i vårt land. Andra intressen och inriktningar tog alltmer utrymme och hoppet om att Jesus kommer bleknade och upplöstes. "Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse", ropade Arne Imsen ut under de sista mötesresor han företog. Gång på gång på många platser och i olika sammanhang påminde han om att Jesus kommer, Maranata!

Det var under 60-talet som Sverige drabbades av maranataropet som resulterade i uttåg från gamla sammanhang. Människor lyssnade, skaror frälstes och på många sätt nåddes både fromma och andra. Ingen förblev riktigt opåverkad även om reaktionerna var olika. Tidningarna skrev, den dåvarande socialstyrelsen hade synpunkter och man ville till och med förbjuda barn under 16 år vara med i mötena.

Ett rop som skär

Maranata är ett rop som skär genom tidsåldrarna, bryter igenom samfunds- och andra gränser, träffar hjärtan och tvingar människor ta ställning. Göra upp med egoism, egenrättfärdighet eller andra ting som är hinder för Gud att verka i hjärtan och sinnen. Tjäna och vänta Jesus Kristus, ändra prioriteringar så Guds rikes angelägenheter kommer först, blir då en kärlekens tvingande nödvändighet och människors frälsning det mest angelägna.

Gamla Testamentets profeter trädde fram, ropade mot våld, förtryck och orättfärdighet. De varnade folket och de religiösa ledarna.

Rent mänskligt tycktes resultatet nedslående – få lyssnade och tog till sig vad som förmedlades. Istället förföljdes profeterna, de jagades och många dödades av sina religiösa landsmän. Men ”Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket.” /Matt 5:10/

Det var Jesu budskap till sitt folk. Dessa ord ur bergspredikan är idag mer aktuella än någonsin.

Kampen för rättfärdighet

Comunidad Maranata började sitt arbete i Santo Domingo, huvudstaden i Dominikanska Republiken för mer än 20 år sedan. Många blev förnyade och frälsta, andra tog avstånd och anstöt då fängelsemissionen började. Tre militärer som suttit fängslade elva år utan att ställas inför rätta blev upptakten i denna kamp för rättfärdighet. Comunidad Maranatas grundare och ledare Arne Imsen förde kampen på ett intensivt och framgångsrikt sätt. Att han fick inreseförbud i landet på grund av sitt engagemang för dessa fångar talar sitt eget språk. Det blev till sist en rättegång för de tre ex-militärerna, som under tiden i fängelset kommit till tro på Jesus. Idag är de fria, och fortsätter att leva som Jesu lärjungar.

ar. Det är alltid en glädje att möta dem och att hälsa varandra med att Jesus kommer!

Maranataropet kan aldrig stängas in och det är absolut ingen samfundsbeteckning eller etikett på en kyrklig sammanlutning.

Arbetet i olika fängelser var – och är fortfarande mycket framträdande. Människor får hopp när de förstår att evangelium inte är doktriner och regler, men att det finns en Gud som bryr sig om varje individ och vill frälsa och försona.

På jorden finns inte mycket av rättfärdighet men det kommer en ny tid. Vi väntar en stad där rättfärdighet bor. ”Rätten trängs tillbaka, sanningen vacklar”, sade profeten Jesaja för många år sedan. Det har uppenbart inte utvecklats till det bättre genom åren som gått. Jesus sa: ”Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull...”

Kampen för rättfärdighet är en viktig del av den uppgift vi fått. Tillsammans med församlingsuppbyggande, predikan och evangelisation på olika sätt utgör det fundamental del av vad Maranata står för och innebär.

Kyrkor och kampanjer av olika slag möter man på plats efter plats. Det finns mycken verksamhet som inryms i det som benämns evangeliskt arbete, särskilt i ett land som Dominikanska Republiken. Några grupper framträder högljutt och pockande, andra har uttrycksmedel

av annan karaktär. Religiös eller kulturell bakgrund sätter naturligt nog sin prägel på kyrkor och församlingar.

Alla dessa grupper och människor i skilda sammanhang är i trängande behov av att höra och verkligen förstå att Jesus kommer. Inte framfört som slagord eller skrämselfpropaganda, men som ett uttryck för Jesu kärlek.

Under de år som gått har det ofta sagts att ”Maranata har ju inte något nytt att förmedla”. Guds folk har i hela frälsningshistorien sett fram mot den dag då hela skapelsen skall återlösas. Kom Herre Jesus, är ett rop som kännetecknat skolor av människor i alla tider. Ur den aspekten är inte Maranata något nytt – det har alltid funnits.

I varje generation fanns de som sörjde över att Gud inte fick den plats som rätteligen tillkom honom. I varje tid var det några få som väntade på att Guds löfte skulle uppfyllas. Jesus Kristus skulle komma och upprätta sitt rike. Också idag ljuder budskapet – se, brudgummen kommer, gå ut och möt honom.

Perspektivet kan förloras eller förskjutas då människan sätter sig själv i centrum, sina egna behov, vad hon själv är, kan och förmår. Jesus kan förvandla – om han får tillträde till hjärtats innersta. Hans kärlek ger kraft att leva ut evangelium, ständigt vara och förbli i en väntande ställning. Jesus kommer! Maranata! ■

Midsommarhelg med Guds ord i centrum

Text: Karin Vidén

Midsommarafton blev trots mulen himmel en riktig fest för dem som samlats på Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma. Hotell Pilgrimshems gäster hade fått personlig inbjudan och många hörsammade densamma och deltog i gemenskapen ute på gården.

Sång och vittnesbörd om en levande Frälsare varvades med hälsningar från Tanzania av broder Nixon och från Dominikanska Republiken genom Ulla Näsholm.

Den stora grillen tändes och vi bjöds på grillspett alltmedan den stora skaran

barn och ungdomar hoppade säck och hade hjärtans roligt i allsköns lekar och tävlingar.

Lördagen och söndagen blev två intensiva dagar med tre möten dagligen, där församlingens bröder Berno Viden, Mikael och Paulus Eliasson och Robin Vidén samt Nixon Issangya genom förkunnselse, undervisning och information gav en samlad och mycket värdefull bild av den tid vi lever i. Bakomliggande kravaller i Göteborg aktualiserades och temat för dagarna var ”EU, tidstecknen och Jesu tillkommelse.”



Foto: Mikael Eliasson

Budskapet som med klar skärpa förmedlades var mycket uppfordrande och riktlinjer drogs upp för fortsatt kamp för Guds rikes sak. Vi ser med förväntan fram emot sommarkonferensen då Maranatavännen från när och fjärran under en veckas tid kommer tillsammans för att informeras, inspireras och utrustas. ”Dragen vidare, kallelserna ljuder från Gud”. ■



Reportage och foto: Mikael Eliasson

Att stiga upp tidigt en gråkall vintermorgon i Stockholm, förflytta sig ca 1000 mil med en fart av 900 km i timmen, och att på kvällen samma dag, sitta på en terrass i Santo Domingo, huvudstad i ett tropikland, är mer än vad en människohjärna är skapt för att kunna omfatta.

I månadsskiftet februari -

mars i år fick jag förmånen att göra en resa till Dominikanska Republiken tillsammans med min näst äldsta son Tomas. Detta skulle bli tre veckor, så fulla av intryck, att det inte på något sätt skulle kunna rymmas i en reseskildring, men några oförglömliga möten med människor och platser vill jag ändå dela med mig av.

Efter att ha burit detta land i mina tankar, förböner och drömmar under mer än 20 år, var det fantastiskt att äntligen få se det med egna ögon, kanske främst att få möta många av de syskon som jag bara hört namnen på och kanske sett på något fotografi.

Det var en storslagen syn som mötte oss under våra resor genom landet. Detta lilla land, inte mycket större än Småland, men med hela 9 miljoner invånare, sjuder verkligen av liv. Första intrycket är ett rikt och bördigt land där i stort sett allt växer året om. Rörelse överallt; bilar, mopeder, hundar, barn och ungdomar i ett enda virrvarr vid alla vägar, där man bor alldeles vid vägkanten. De flesta har sitt lilla jordbruk bakom huset, vilket marknadsförs helt oslagbart med nyplockade mandariner, apelsiner, cocosnötter, ananas mm, allt på armlängds avstånd till förbipasserande trafikanten.

Min föreställning om vad som är ett brukbart fordon fick jag helt omvärdera. Här skrotar man ingenting förrän

det inte går att förflytta längre. Vid ett tillfälle trodde jag att vi just passerat en seriekrock - det var en taxihållplats.

Ganska snart upptäcker man att välståndet inte sitter i det materiella, utan snarare i den sociala gemenskapen där åldersklyftor inte existerar. Man tar hand om varandra på ett sätt som vi inte är vana från våra "utvecklade" länder. Detta blev verkligen tydligt vid vårt besök ute på landet hos Olympia, en 70-årig syster som blev härligt frälst och döpt med hela sin familj redan i mitten av 80-talet, genom Arne Imsens förkunselse. Nu samlar hon barn och barnbarn i sitt hem till små möten och det var en underbar att höra hur de små helt obehindrat sjöng med i sångerna.

Olympias man Gregorio, som var mycket svag och vårdades i hemmet, låg hopkruken i sin säng. Det var en himmelsk härlighet som sänkte sig ner då vi stod i ring och höll vår broder i händerna medan vi sjöng och bad tillsammans. Gregorio kunde bara röra sina läppar till ett



lig resa

svagt "gloria a Dios", *ära vare Gud*, och då vi tog farväl upplevde vi alla att detta förmodligen var sista gången vi mötte vår broder innan han skulle lyftas till en högre bön. I början av juni fick han hembud.

Mötet med syskonen i La Cañada var nog det som rörde mig mest. Att komma ner i denna fattiga floddal i huvudstadens utkant, där Comunidad Maranata har en liten lokal, kändes som att komma hem! Här har man varit så många gånger i sina förböner, så det var som om man kände alla. Clotilde, Fela, Yanet, Rafael och Lydia, Margarita och Antonio, är bara några av våra syskon i Herren som bor här nere.

Barnen som samlas varje vecka till barnmöten är områdets bästa evangelister. En efter en drar dom sina föräldrar till mötena, och flera har redan blivit frälsta.

Vid två tillfällen reste vi till Puerto Plata på norra sidan av ön. Först var det rättegången mot den svenske man som satt fängslad 70 dagar anklagad för mord på sin hustru.

Genom en liten notis i en tidning i Sverige hade vi fått vetskap om detta, och Berno fick besöka honom ett flertal gånger i fängelset, där han satt utan att kunna ett ord spanska. Det stöd han fick från oss svenskar i landet, tillsammans med ambassadör Hans Linton, medverkade till att han släpptes mot borgen dagen efter. Svenska myndigheterna har inte funnit anledning till misstankar om brott.

Vid andra besöket i Puerto Plata var det läkarmottagning i slumområdet Aguas Negras, *De smutsiga vattnen*. Att möta tusentals människor som bor sämre än vår boskap var nästan mer än man märkte med att se. Den synen etsade sig fast i mitt hjärta. På nästa uppslag kan ni läsa det skakande reportaget direkt därifrån av Veronica Vidén.

Att få se det arbete som syskonen gör med alfabetisering i slum och fängelser, sjukmottagningar och dopförrättningar, bibelstudier, barn- och väckelsemöten, själavård och hembesök är något som förpliktigar oss till fortsatt förbön. Gud hör bön! ■



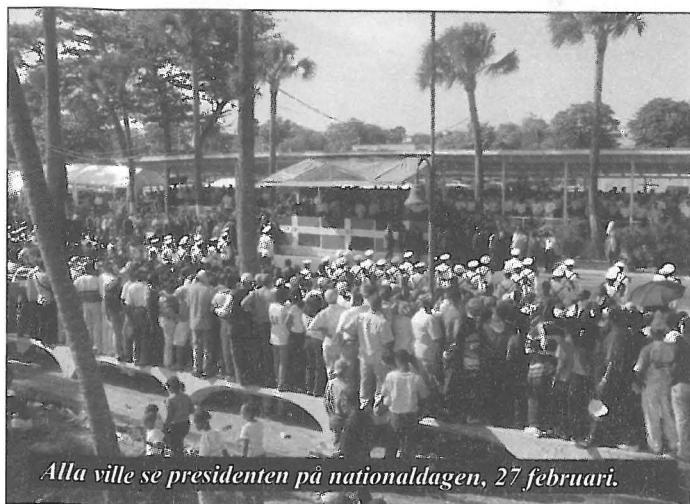
Barnen sjunger på församlingsdag hemma hos Doris Diaz.



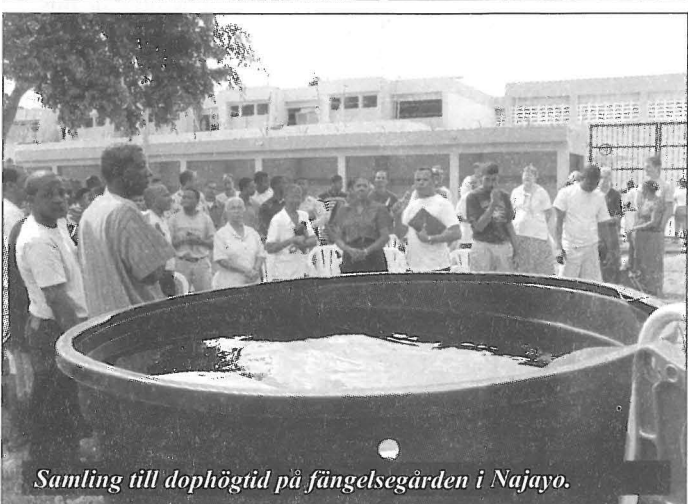
Sveriges ambassadör Hans Linton samtalar med Tomas och Theresia i rättsalen i Puerto Plata.



Siina visar Fela tillräkta i bokstavsjungeln.



Alla ville se presidenten på nationaldagen, 27 februari.



Samling till dophögtid på fängelsegården i Najayo.

Allan Lundgren, Uppsala var på besök i Dominikanska Republiken. Det var första gången han var i landet och här berättar han något om hur han upplevde vistelsen.

-Det var underbart att vara där. Jag är inte densamme längre.

Allan var med under tältkampanjen i Bro och där talade han också lite om sina intryck från sin resa. Han tog tillfället att vända sig till ungdomarna och poängtera hur viktigt det är att redan i unga år söka Guds vilja och förbereda sig för vad Han vill.

Allan Lundgren:

-Jobbigt för kroppen men anden jublar

-Det är så lätt att omständigheter i livet gör att man kommer ifrån sin egentliga uppgift, det som Gud ville från början. Men Gud har ju alltid en uppgift och en plan för varje människa.

-Redan som barn var jag medveten om vad jag ville göra, jag skulle bli missionär.

Det svarade jag alltid när man frågade vad jag skulle bli.

-Tyvärr kom jag bort från Gud och levde många år utan frid och gemenskap med honom. Så blev jag frälst igen, och sedan har jag alltid haft missionen levande för mig, även om jag själv inte hade möjlighet att bli missionär.



Foto: Tommy Jacobson

-Nu vill jag satsa på missionsarbetet i Santo Domingo. Det var inte sista gången jag var där. Visst var det jobbigt för kroppen, men anden jublar.



Foto: Mikael Eliasson

Veronica Vidén, Puerto Plata:

-Gud var med och ledde arbetet

Med hjälp från några vänner i Norge kunde vi under en dag i februari utföra en stor läkarmottagning i ett mycket miserabelt och ekonomiskt begränsat område här i Dominikanska Republiken. Efter att först genom de norska vännerna blivit informerade om detta mycket fattiga område i en av landets största turiststäder i norr, Puerto Plata, åkte vi dit för att se var behoven fanns och vad vi kunde hjälpa till med. Området ligger alldeles intill havet och är relativt stort - omkring tiotusen fattiga människor är bosatta utefter stranden Playa Oeste i västra delen av Puerto Plata. Hundratals hus, om de nu kan kallas hus då de är konstruerade med kartong, maso-

nit, utslagna plåtburkar och spillvirke, ligger tätt packade längs med hela stranden, och det starkaste synintryck man först får är nog den ohygieniska miljön med alla sopor. Utmed hela stranden ligger det sopor utspridda; berg av sopor - och i denna miljö lever och bor människorna - här både odlas och sprids sjukdomar av alla de slag.

Barnen som lever här springer dagligen ute i smutsen och leker - och de undgår inte att drabbas. Brist på ekonomiska resurser och på kunskap resulterar i att allt förvärras, och för många är faktumet om läkarvård som nödvändigt inte reellt i och med att pengar för dessa människor knappast växer på träd.

Efter vårt första besök i området beslutade vi oss för att försöka ordna en läkarmottagning för de behövande, och efter att ha planerat och förberett allt ordentligt begav

vi oss en tidig morgon iväg på den tjugo mil långa resan till Puerto Plata med mediciner och läkare. Doris Diaz och Severino, är två läkare som tillsammans med församlingen ställde upp med stor entusiasm och glädje. Många hade även innan avresan samlat ihop säckar med kläder som skulle ges till de allra fattigaste.

Väl framme vid platsen

började vi genast med att ställa i ordning allt inför mottagningen. En lokal fanns till vårt förfogande i området - en möteslokal som pastorn i en församling med stor glädje lånat ut för just detta ändamål. Många syskon i den församlingen fanns också på plats för att hjälpa till med olika sysslor.

Innan själva läkarmottagningen skulle starta samlades alla syskon som denna dag var delaktiga i arbetet för en stunds bön innan dörrarna för den redan långa kön av patienter skulle öppnas, och hela dagen med allt som låg framför anbefalldes i Guds hand. Därefter ställdes medicinerna i ordning, läkarna sat-



Berno inleder aktiviteten i kyrkan som öppnade dörrarna för medicinsk satsning i området.

-En dag sa Berno: nu ska vi ut och köpa rör och cement. Det gjorde vi och kontaktade också en murare som skulle hjälpa oss att ordna vattenledningen i området där mötena var. Rören var trasiga och när vattnet kom rann det bara ut.

-Just den här omsorgen om människorna och deras behov och att göra något åt det, blev ett starkt vittnesbörd för mig.

-Så var det ju arbetet i fängelset och jag var med till avdelningen för minderåriga där jag tillsammans med bröderna i fängelseförsamlingen och andra syskon som besökte

dem vara med och dela ut mat och annat till ungdomarna där.

-Men det var ju inte bara detta. Kontakten med myndigheterna, all pappersexercis, alla besök för att få tillstånd rättgång för någon som inte hade resurser eller möjligheter att själv agera. Papperskvarnarna mal långsamt och det gäller att ha tålamod

-Det var fantastiskt att vara med och se och uppleva vad Gud gör. Jag längtar redan tillbaka och åker nog snart dit igen! ■

te sig till rätta och patienterna kom inströmmande genom dörren för att först ta plats i väntrummet. Rummet fylldes fort, och läkarna gjorde ett enormt jobb under hela den tid mottagningen varade. Patienterna blev först undersökta, och sedan fick de hämta ut sina mediciner och lite kläder från klädinsamlingen, och till barnen delades även ballonger ut. Vi fick under dagen besök av några av de norska vänner som stött allt ekonomiskt, och just denna dag hade de också med sig tvåhundrafemtio träningsoveraller i alla storlekar för att kunna dela ut till behövande.

Att dela ut mediciner blev en av mina uppgifter under

dagen tillsammans med Ulla Näsholm och en dominikansk sjuksköterska. De vanligaste problemen hos barnen är parasitsjukdomar, kraftiga förkylningar och vitaminbrist, och vi var glada att genom utdelningen av de mediciner som var nödvändiga kunna vara till hjälp för dessa mängder av barn.

Omkring trehundra patienter hade efter dagens slut blivit undersökta och fått sig mediciner samt kläder tilldelade. Dagen blev med andra ord mycket intensiv, men också väldigt givande både för de människor som fick hjälp med sin hälsa och för oss som fick uppleva att Gud var med och ledde arbetet. ■



Kö utanför kyrkan där läkarmottagningen ägde rum.



Theresia med en nyfunnen vän.



Doris kollar svalget på en liten patient.



Stina och Belkys skriver in patienterna.



Intervju: Stina Fridolfsson & Berno Vidén
Foto: Mikael Eliasson

Lördagen den 3 mars var en dag av icke vanligt slag i fängelset i Najayo, där 3000 fångar, häktade eller dömda, sitter inspärrade. Där stod på gräsmattan framför ingången en stor plasttank, som fyllts med vatten dagen innan. Det var de kristna fångarna i fängelset som ivrigt hinkat vatten ur en cistern för att fylla den. Och nu hade de kristna fångarna fått tillstånd att samlas på gården för att ha gudstjänst med dop.

En grupp från Comunidad Maranata och några andra pastorer och evangelister som ständigt besöker och uppmuntrar dessa fängslade syskon, var inbjudna som gäster. En vaktkonstapel satt i ett hörn med geväret över knäna, och följde med intresse händelseförloppet, och en hel del andra vakter och fångar samlades i fönster och terrasser från sina cellavdelningar för att få se vad som hände.

Pastorn, Juan, inledde mötet med att leda hela gruppen i lovsång till Gud för detta underbara tillfälle som de så långtat efter och bedit om. Han läste Apg. 8 om den etiopiske hovmannens dop, och uttryckte allas glädje över att också den troende gruppen i fängelset idag fick uppleva att alla hinder undanröjts för att de skulle få bli döpta.

Så fick Berno Vidén, föreståndare för Comunidad Maranata, som blivit ombedd att förrätta dopet, döpa Juan som förste kandidat. Med stor rörelse och armarna lyfta till lovsång och tacksägelse, dröjde Juan kvar i dopgraven efter dopet. Många av de fängslade bröderna hade inte ens sett ett bibliskt dop förr. Det blev mycket jubel, glädjetårar och lovsång till Herren för hans trofasthet.

Veckan före denna underbara dag, gjorde tidningen Maranata en intervju med fängelsepastorn Juan, och här följer berättelsen om hans livsöde.

Juan Perez Ramirez:

-Jag ble

-Förr vände jag mig till Maria i mina böner. Nu fick jag be till Jesus direkt. Radbandet som jag använt varje dag i fängelset försvann samma dag jag blev frälst och befriad. Det behövde jag inte själv göra mig av med!

Juan föddes som femte barnet i en familj med 10 barn, varav ett dog vid 18 års ålder. Fadern var jordbrukare, och även Juan fick redan som barn delta i jordbruksarbetet. Han växte upp i den traditionella katolska kyrkan. Fadern var mycket engagerad i kyrkan, hjälpte till med undervisningen och var ordförande i kyrkorådet i sin by. Också Juan var angelägen att gå till kyrkan, konfirmerades vid 8 års ålder som är brukligt i katolska kyrkan, och deltog ofta i mässan. Han biktade sig regelbundet, och använde radbandet flitigt med vars hjälp han räknade hur många Ave Maria, Fader Vår och övriga böner han läste. Allt för att få frid i sin själ.

-Jag hade en djup längtan efter Gud, berättar Juan.

Juan var en livsglad och äventyrlig pojke. Han började redan efter några år i skolan att springa på gatorna och syssla med det han tyckte var intressantare. Ganska snart började han använda alkohol.

-Jag var mycket olydig, konstaterar Juan. Han jobbade litet hos olika jordbrukare så han tjänade litet pengar, som han använde till att satsa på tuppffäktnings, spel och sprit. När föräldrarna inte lyckades få honom att underordna sig i hemmet och sköta

sin skolgång, såg fadern till att han fick flytta till en bostad skild från hemmet.

Han var inte mer än femton år, men försörjde sig genom att jobba hos jordbrukarna i bygden. Det han tjänade in under veckorna, slösade han bort i dryckenskap och utsvävande liv under helgerna.

Trots sitt vilda liv, hade Juan en väldig längtan efter Gud. Han gick ofta till mässan och biktade sig många gånger, men varje gång han gjort det, kände han sig mera tom och fridlös.

Så småningom lyckades han skaffa sig ett eget litet jordbruk, vid 20 års ålder. Han odlade majs, bönor och andra grönsaker. Det gick alltid bra för honom i arbetet. Men så kom han i bråk med en kusin, det blev slagsmål och Juan skadade sin släkting allvarligt med ett machete-hugg. Han blev häktad, men fadern hjälpte honom ut mot borgen efter tre dagar. Efter detta slagsmål var det inte lämpligt för Juan att stanna i hemtrakten. Det kunde bli hämndaktioner. Fadern tog honom med till huvudstaden och skaffade honom bostad och jobb där.

Juan fick börja som gatu-försäljare av juice. Han han-kade sig fram rätt bra, men fortsatte med sin utsvävande

frälst i fängelset!



livsföring. Ändå besökte han ofta kyrkans mässor, och biktade sig. Men tomheten i hans inre var värre än någonsin. Och han använde allt mera alkohol.

Under den här tiden fick Juan kontakt med en frälst man, som vittnade för honom. Juan förstod att den här mannen hade något speciellt. Han var annorlunda än andra människor. Han var aldrig elak och svor i arbetet. Den troende kamraten berättade för Juan att Jesus kunde fylla hans tomrum. Han talade också om helvetet, och varnade Juan för det slut en ogudaktig människa får.

Juan sökte Gud på sitt sätt genom att varje morgon och kväll läsa böner till radban-

det. Men tomheten och ångesten i hans inre blev ständigt värre.

Juan hade ett mycket aggressivt temperament, och fick snart problem med hyresvärden. En kväll kom han hem drucken. Då kom han i gräl med hyresvärden och dennes bror, som också var druckna. De öste över honom okvädningssord. Han tappade besinningen, rusade in i sitt rum och hämtade macheten, och började hugga sina antagonister. De blev mycket svårt skadade, och när han såg hur de blödde, tog han till flykten och övernattade hos en syster. Morgonen därefter kom polisen och hämtade honom. Han fick då veta att hyresvärdens bror avlidit av

skadorna. De förde honom till polishäktet. Juan berättar:

–När jag förstod att jag nu var mördare, blev allt svart för mig. Jag tänkte att nu skulle jag få tillbringa resten av mitt liv i fängelset. Jag ville inte leva. Jag hade mitt radband med mig, och satt i cellen och läste böner nästan oavbrutet. Efter tretton dagar i polishögkvarteret där man förhörde mig, fördes jag till Victoria-fängelset. Där fick jag sitta i en cell som egentligen rymde 50 personer, men vi var 200.

Familjen ryckte åter in till hans hjälp, och begärde att han skulle få flytta till Najayo, som är ett nyare fängelse och närmare för familjen att besöka honom. Efter 22 dygn på

Victoria, blev han överförd till Najayo.

Det kändes som hela livet var slut. Juan såg ivrigt fram mot varje besöksdag då någon från familjen kunde komma och hälsa på, för han levde mycket beroende av dem. När han inte hade möjlighet att få mat på annat sätt, var han tvungen att ställa sig i kö för att få en portion av den mat som delas ut i fängelset. I kön var bråk och knuffar, och den mat man fick räckte inte till att bli mätt på.

Eftersom Juan inte var kriminell på det sättet att han var inbrottstjuv eller överfallit och rånat någon, blev han ganska snart betrodd att arbeta i en liten butik som en av fångarna drev i fängelset. Do-

minikanska fängelser fungerar ofta som en liten stad. Man kan köpa varor och tjänster, som en del fångar har möjlighet att tjäna på. Som expedit i den lilla matbutiken, "colmador", tjänade han 175 peso i veckan, och kunde ordna sin tillvaro litet drägligare. Men så blev han sjuk, fick ont i lungorna och svår hosta. Då orkade han inte längre arbeta.

En natt drömde han att han blev frälst; att han lämnade sitt liv åt Jesus som han fått höra om av de frälsta människor han träffat. På morgonen glömde han drömmen, men så var det en fånge i hans cell som var troende, och han började vittna för honom. Då kom han ihåg sin dröm, och blev väldigt rörd. Han fick också höra om att det skulle vara mässa i fängelset den dagen, och gick dit. Men han kände sig bara tom och eländig efter mässan. På eftermiddagen ordnade den frälste kamraten möte i cellen. Det var en grupp kristna som brukade gå från cell till cell. Nu samlades de i cellen, predikade, sjöng och vittnade. Då kände Juan att han inte kunde stå emot längre, han bad om förbön och lämnade sitt liv åt Jesus.



-Sedan jag blev omvänd har jag velat följa Jesus.

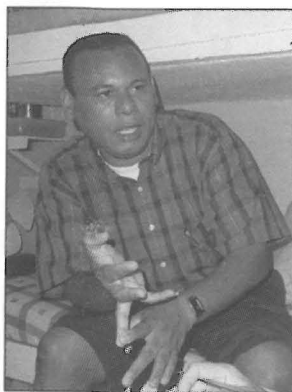
-Jag upplevde en enorm befrielse. Där i fängelset hade jag sex fiender, jag sökte upp dem alla och bad om förlåtelse. Det kändes som om jag

ville ta ut hjärtat ur kroppen och ge dem!

Juan berättar med stor rörelse och lysande ögon. Det var en oerhörd förvandling, som satt prägel på hela hans liv därefter. Han fortsätter:

-Sedan ville jag slänga mitt radband, rosariet, men det var plötsligt försvunnet! Jag hade använt det varje dag i fängelset, men då jag blev frälst och befriad, så behövde jag inte ens slänga det själv!

Ingen av hans kamrater i fängelset kunde tro att han verkligen blivit frälst. Inte ens hans släktingar som kom på



-Jag fick ett helt nytt sinne.

besök kunde tro det. Några sade att han blivit tokig, andra menade att han snart skulle lämna de där idéerna. Men tiden gick, och Juan höll fast vid sin frälsningsupplevelse:

-Jag fick ett helt nytt sinne. Förut hade jag tittat på perversa och råa filmer, men nu var jag helt befriad från det begäret. Förut vände jag mig till Maria i mina böner för att genom henne få kontakt med Gud. Men nu fick jag be till Jesus direkt.

-När jag var nyfrälst gjorde jag också en annan enorm erfarenhet. Jag hörde en röst som sa: Juan! Alla kallade mig annars "Gringo" för att jag är så ljus i huden, men nu talade en röst till mig med mitt eget namn. Tre gånger hörde jag: "Juan!" Så fortsatte Rösten: "Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag

styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand." Det var Jes. 41:10, som Herren styrkte mig med på detta mäktiga sätt.

Det fanns en grupp på omkring femton kristna i fängelset som brukade samlas. Jag slöt mig till dem, och växte i frälsningen. De höll till i en vrå som de gjort iordning till samlingslokal. Varje dag städade jag "kyrkan", och fick snart också tillfälle att vittna. Jag minns hur mina ben darade första gången!

Mycket snart, efter bara sju månader i frälsningen, blev Juan vald till diakon och kassör, och fick även bli lärare. Den som var pastor i den lilla fängelseförsamlingen kunde själv inte läsa eller skriva. Gruppen önskade att Juan skulle bli föreståndare. Det var också en del problem med att en organisation utifrån ville styra och kontrollera.

Efter en tids svårigheter valdes Juan till pastor, och man antog namnet Ec. 4:14 (Pred. 4:14 "Ty från fångarnas hus gick han ut för att bli kung, fastän han var född fattig i sitt rike"). Det är ju ett ganska märkligt namn på en församling, och Juan förklarade:

-Man kan läsa om Josefs väg till upprättelse, hur han först fick sitta i fängelse och där uppenbara drömmar och sedan hämtades han till konungens hus och blev den mäktigaste mannen i landet näst konungen. Där ser man hur Gud tar ut vem han vill. Och vi antog detta namn och även beteckningen "oberoende". Vi är en fri evangelisk församling!

Juan blev vald till pastor 1997, och den 10 juni har han varit denna församlings herde i fyra år.

Omedelbart efter att ha fått förtroendet att leda församlingen, började Juan lägga upp en offensiv verksamhet, ivrig att alla i gruppen skulle vara engagerade och aktiva.



-Jag ville ta ut hjärtat ur kroppen och ge dem!

-Man kan absolut inte fungera utan varandra i en församling, förklarar han ivrigt, och refererar till Apostlagärningarna och Korinterbrevet.

Det finns åtta kommittéer med omkring fem i varje grupp. En grupp som ordnar bönemöten, en grupp för personlig evangelisation, en som ordnar möten ute i cellerna – det var ju genom ett sådant möte Juan blev frälst! En kommitté för "evangelisk konst" – man gör små dramer, osv för att åskådliggöra bibeltexterna. En grupp besöker sjuka, en annan nyfrälsta och åter en annan uppsöker avfallingar. En grupp sköter matlagningen – man äter tillsammans dagligen efter mötet som hålls vid lunchtid. Just denna innerliga dagliga gemenskap omkring Ordet och bordet liksom den urkristna församlingen hade det, är en väldig styrka.

-Vi har fått be till Gud för människor som blivit helade. Även ofrälsta kommer och vädjar om förbön när de är sjuka, och då har också en del av dem velat lämna sig åt Gud när de upplevt helbräddagörelse.

Juan berättar också att från den låsta avdelningen för

minderåriga, som är belägen i en annan del av fängelset, brukar de någon gång då och då – då kassan tillåter – hämta de troende från den lilla församling som också finns där, att delta i deras möte och måltiden efter.

Nu har församlingen omkring femtio medlemmar. Omkring trehundra fångar har i denna gemenskap upplevt frälsning, och de flesta av dem är nu frigivna och lever ett rehabiliterat liv ute i samhället. Denna fria pingstförsamling på fängelset i Najayo är angelägen om att söka svar i Bibeln på de frågor som uppstår. Det märktes speciellt i samband med att många av de nyfrälsta uttryckte önskan att få döpa sig. Flera av fångarna har ju varit frälsta i flera år, och har läst i bibeln om nödvändigheten av att döpas till Kristus.

-Vi har vänt oss till olika kyrkor som kommer hit för att få hjälp med de praktiska arrangemangen, men ingen har velat ta tag i problemen.

Församlingen började år 2001 med fyrtio bönedagar, då de presenterade en del gemensamma böneämnen. Bland andra frågan om att få ordna dop.

-Så kom Berno och erbjöd hjälp från Maranata!

Plötsligt vände sig Juan till Berno och frågade:

-Vad betyder egentligen Maranata?

Berno slog upp 1 Kor 16:22 i Bibeln och läste detta urkristna hälsningsrop: "Herren kommer – kom Herre Jesus", och berättade att det var på arameiska, det språk vår Herre Jesus Kristus talade när han gick här på jorden. Och hur den första församlingens medlemmar, förföljda och utlämnade, hälsade varandra med detta trösterika och

hoppingivande faktum: Herren kommer! Och förenades i detta bönerop: Kom, Herre Jesus!

Juan strålade av glädje:

-Tänk, man får alltid lära sig något nytt!

Berno frågade:

Har du någon vision om framtiden och din uppgift?

Juan svarade eftertänksamt och försiktigt:



-Min framtid är i Guds hand

-Sedan jag blev omvänd har jag velat följa Jesus. Jag hoppas att även efter fängelsetiden få gå ut och predika evangelium. Gud har gett mig uppenbarelse så att jag förstår

de problem som finns. Det var faktiskt till välsignelse för mig att jag hamnade i fängelse. Här blev jag ju frälst!

Och tänk vilken Guds ledning att Yanet kom till Comunidad Maranata och blev frälst. Därför kom ni ju hit för att hälsa på hennes bror Nicolas, och fick inblick i vår önskan att bli döpta, så att vi kunde få hjälp!

Juan berättar också att flera av de bröder som blivit frälsta i fängelseförsamlingen efter sin frigivning verkar som pastorer och församlingstjänare.

I en rättegång efter ett år och sju månader i fängelset, dömdes Juan till 30 års fängelse för mord. Han har överklagat, och fallet ska tas upp i appellationsdomstolen 21 augusti detta år. Eftersom det inte var överlagt mord, hoppas han på sänkt straffsats och att kanske komma ut tidigare för gott uppförande.

-Men allt ligger ju i Guds hand. Jag får vara här så länge Gud vill, säger Juan stilla.

Men vid frågan om hur det går sitta inne så här år efter år, säger han:

-Det är klart att man längtar efter att komma ut. Det är ju många gånger svårt att vara instängd. Men jag vet ju också att jag har en uppgift här. Gud ger kraft.

Juan går under benämningen "pastorn". Många fångar vänder sig till honom när de har problem:

-När man sitter i fängelse och dygnets alla timmar måste umgås med människor på mycket nära håll, blir det ofta konfrontationer. De kommer gärna till mig för att få hjälp att lösa konflikter, berättar han.

Där lämnar vi fängelsepastorn Juan, och anbefaller honom till våra läsares förböner. Att han får fortsätta sin tjänst för Herren den tid han har kvar i fängelset, och sedan fortsätta missionera bland alla syndens och djävulens fångar som finns i alla miljöer. ■



Möte i fängelsekyrkan. Omvända fångar har med inspiration och kärlek målat bibelord på väggarna.



Mörkaste bladet

i Sveriges blodiga historia

Att inte fler människor reagerar starkare inför den lagliga fosterfördrivning, som bedrivs i Sverige, beror troligen på att de inte känner till vad abort egentligen innebär. Abort är att kallblodigt och hänsynslöst mörda ett levande barn, som bor i sin mors mage.



Text: Arne Björkman

Foto: Mikael Eliasson

Det som ska känneteckna människorna i den yttersta tiden är att de ska vara kärlekslösa och obarmhärta. Inte i något livsförhållande är kärleken starkare än mellan mor och barn. Moderskärleken omsluter barnet, medan kvinnan bär det under sitt hjärta. Därför är det ett tecken på grävsta obarmhärta, råhet, egoism och onaturlighet, då den normala moderskärleken utbyts i ett dödande hat, som är så starkt att mamman är beredd att ta livet av det barn hon bär på.

I Guds ögon är livet heligt och okränkbart. Kristendomen står för människovärde för varje individ, även för den ofödda. Innan kristendomen kom till Norden på 800-talet, ägde inte folk stor respekt

för människolivet. Hedendomens mörker rådde över landet och i människors hjärtan. Under den hedniska tiden satte man ut oönskade barn i skogen för att de skulle självdö eller bli uppätta av vilddjuren.

Då kristendomen kom med kärleksbudskapet och sin djupa respekt för människolivet, påverkades de styrande i landet i positiv riktning. Barnamord och ättstupor för gamla förbjöds i lagen. Den här respekten för människolivet – även det ofödda – var sedan ledstjärna i svensk lagstiftning ända fram till våra dagar, då hedendomens djupa mörker åter sänkt sig över landet.

Att döda ett ofött barn kallades i lagen

för fosterfördrivning och var straffbart ända till den 1 januari 1975. Straffen för kvinnor som tagit sina ofödda barn av daga var ofta höga. Fram till 1800-talet rådde dödsstraff, men sedan blev straffen mildare. År 1921 sänktes straffen för både barnamord och fosterfördrivning. Och 1938 – under den värsta nazitiden – antogs i Sverige en lag, som tillät så kallad abort vid sjukdom, kroppsfel eller svaghet hos kvinnan eller om risk för fosterskada förelåg. Följderna av 1930-talets liberala abortlag var att man började tumma på människolivet, på det ofödda barnets självständighet. BARNETS RÄTT ATT LEVA VAR INTE LÄNGRE SJÄLVKLAR.

Barn i fara.

Mellan 1946 och 1965 utfördes i medeltal 3000 "legala" fosterfördrivningar per år. Under den här tiden hade fosterfördrivningarna ett mycket svagt opinionsmässigt stöd. Folk i allmänhet ansåg att abort är mord. I de svenska läkarreglerna från 1951 hette det: "Läkare skall besinna sin plikt att skydda och bevara människoliv, alltifrån dess tillkomst i moderlivet."

En stor mentalitetsförändring ägde rum under 1960-talet. Pådrivare var de politiska vänsterkrafterna med dess sexliberaler, familjeupplösare och abortförespråkare. Under 60-talet ökade därför kritiken mot det abortmotstånd, som fanns hos det svenska folket.

År 1963 tog för första gången en stor tidning ställning för fri fosterfördrivning. Sedan började saker och ting ske mycket snabbt. Man började också vrida och vända på språket, så att orden miste sin värdeladdade kraft. Det ofödda barnet blev kallat "livmoderinnehåll" och det hyperkänsliga ordet fosterfördrivning ersattes av det mer neutrala "abort". Feministernas högljudda rop krävde att "kvinnan skulle ha rätt till sin egen kropp". Barnets rätt till sin egen kropp var det ingen som talade om. Saker och ting nämndes inte längre vid dess rätta namn och gamla begrepp fick ny innebörd.

Med hjälp av det här ordvrängandet lyckades abortförespråkarna vända opinionen på tio år. I riksdagen var det främst socialdemokraterna och vänsterpartisterna, som ivrade för fri abort. Under trycket av den här opinionssväng-

ningen urholkades lagen från 1938 så mycket att fri abort i praktiken var genomförd 1974, då ett lagförslag om fri abort röstades igenom i riksdagen. År 1974 utfördes 30636 aborter i landet.

Konsekvensen av den nya abortlagen var att den tog ifrån de ofödda barnen deras mänskliga rättigheter. Från och med 1/1 1975 blev mammans mage den farligaste platsen för ett barn. Före vecka 23 är enligt svensk lag det ofödda barnet inte människa. Barnet "ägs" av modern, som har rätt att göra vad hon vill med det, även döda det.

Dödsdömda barn.

Livet börjar vid befruktningen. I psalm 139:6 i Bibeln står det: "Dina ögon såg mig, när jag ännu knappast var formad, alla mina dagar blev uppskrivna i din bok, de var bestämda, förrän någon av dem hade kommit."

Tre veckor efter befruktningen börjar barnets hjärta att pumpa blod genom sin kropp, ett blod som är dess eget. Och redan efter sex veckor har det lilla barnet mätbara hjärnfunktioner, som kan mätas med EEG.

Då barnet är sju veckor simmar det fritt i fostervattnet med naturliga simtag. Det har redan nu de mänskliga anlagsbärarna, de 46 kromosomerna, i varenda cell. Det visar klart och tydligt att barnet är en människa. Men enligt svensk lag kan detta barn avlivas utan barmhärtighet.

Då det lilla barnet är 8 – 11 veckor gammalt kan det uppleva smärta och är känsligt för beröring, ljus, värme och ljud. Vanligtvis är det här det sista skedet när fosterfördrivning kan ske med vakuumaspiration, vilket innebär att ett ihåligt plaströr med vass spets förs in i livmodern och skär sönder det levande barnet, som då upplever stor smärta. Det kan man faktiskt kalla mord.

När barnet är tolv veckor börjar alla dess organ att fungera. Nu är barnet fullt utvecklat. Det har fötter, ögonlock, naglar och fingeravtryck. Men detta fullt utvecklade barn kan dödas enligt lagen.

Efter vecka 12 sker endast tillväxt och utveckling av de organ, som redan finns hos barnet. Från och med trettonde veckan används prostaglandin som fosterfördrivningsmedel på våra sjukhus. Detta medel framkallar en så kallad provocerad abort, ungefär som ett missfall.

Abortläkarens ord.

Abortläkaren David Gilson, assisterande läkare vid en klinik i London, har gett sig själv och sina kollegor följande betyg: "Vi är ingenting annat än helt enkelt mördare."

"Personligen tog jag bort nio spädbarn på en vecka", berättar han i boken *Tidens tecken* av Thoralf Gilbrant.

"Sex av dem var omkring 5 – 6 månader gamla och mänskliga varelser. En var omkring fyra månader, de övriga yngre. De var alla människor. Några av dem andades. Jag tror att bara ett av dem var dödt, det rörde sig inte, men de andra vred på sig och andades. Flera grät av full hals."

Enligt svensk abortlagstiftning får en kvinna låta avliva barnet utan begränsningar upp till vecka 18. Har kvinnan "särskilda skäl" får hon låta döda barnet upp till tjugoundra veckan. I Sverige utförs cirka 230 aborter per år i vecka 18 – 22. Nyligen diskuterade man att sänka abortåldern med en vecka, men det förslaget gick inte igenom.

Sedan 1/1 1975 har omkring 800 000 lagliga fosterfördrivningar utförts i Sverige. Enligt Världshälsoorganisationen (WHO) ska alla barn, som är födda efter 22 fullgångna veckor räknas som barn. (Eller om barnet är minst 25 centimeter långt eller väger minst 500 gram.) Men enligt svensk definition är det ofödda barnet ett foster sex veckor till. WHO:s definition krockar alltså med den svenska abortlagen.

Ett ständigt blodigt världskrig förs mot de ofödda barnen. En fruktansvärd aborttrafik fyller också sjukhusen och tränger undan sjuka, så att de inte kan bli opererade i tid. Värst av allt är ändå den grymma nedvärdering av livet som sker hos människorna.

Det naturliga borde vara att de ofödda barnen har lagens beskydd för sin rätt till liv. Men så är det inte i Sverige idag. Istället har föräldrarna rätt att döda sina barn om de är oönskade. Den här bristen på respekt för människolivet kan bara jämföras ned nazistläkarnas dödsexperiment med judiska fångar i Hitler-Tyskland.

Vårt lands abortstatistik är det mörkaste bladet i Sveriges blodiga historia. Hednatidens mörker vilar åter över landet. ■



En artikelserie av
Stig Andreasson

Trosrörelsens försoningslära *-en av vår tids grövsta förvrängningar av evangeliets budskap*

Under ett tidigare skede i vårt lands religiösa historia uppstod en häftig lärostrid angående den rätta tolkningen av Bibelns lära om försoningen. Den fick det något själv motsägande namnet "Försoningsstriden". Den är idag till stor del glömd och knappast aktuell för vår tids kristna bekännare.

På 1980-talet dök en ny och annorlunda förkunnelse om försoningen upp i vårt land i samband med att den s.k. "Trosrörelsen" gjorde sitt intåg.

Det finns de som menar att också den är oaktuell idag, eftersom trosrörelsens tongivande ledare har ändrat på sin ursprungliga förkunnelse om försoningen. Detta är en fråga som vi också skall ta upp till behandling. Men innan vi dyker rakt in i ämnet, känner jag behov av att göra några inledande anmärkningar.

Det är skillnad på att bedöma en lära och att fälla en dom över personer.

Jag tror att de flesta som blivit medlemmar i trosrörelsens församlingar är uppriktiga och ärliga människor. Ofta är det de kristna som verkligen vill någonting som engagerat sig i denna rörelse. Dessutom vet jag att alla s.k. "trosförsamlingar" inte har exakt samma syn och förkunnelse när det gäller försoningen. Somliga har bara vissa delar av trosrörelsens försoningslära.

Här ämnar jag ta upp till behandling den ursprungliga läran sådan den framställs i den litteratur som Trosrörelsen gett ut och fortfarande sprider. Min av-

sikt är definitivt inte att fälla någon dom över människor. Det är villfarande lära vi vill ställa mot väggen. Men jag hoppas att alla kan förstå att detta är omöjligt utan att också konfronteras med de personer som förkunnar dessa läror. Man kan inte skilja förkunnelsen från förkunnarna.

I en del kristna kretsar upprepar man ständigt: "Du skall inte kritisera andra kristna." Ibland säger man också: "Då man debatterar ett ämne skall man inte nämna namn. Man måste skilja på sak och person." Det är inte alls fråga om att kritisera andra kristna. Vad saken gäller är att vi ibland måste BEDÖMA huruvida en lära eller trosåskådning stämmer med Guds Ord, som uppmanar oss att "pröva allt och behålla vad gott är". Att det skulle vara förbjudet att nämna namn i en debatt är rent nonsens. De förkunnare som både i böcker, tidningsartiklar och direkt från predikstolen har deklarerat sina ståndpunkter, måste ju acceptera att andra kan framföra motsatta ståndpunkter och att dessa blir offentlig-

gjorda på samma sätt som deras egna ståndpunkter blivit.

Det är naturligtvis riktigt att vi på ett sätt måste skilja på sak och person. Därför bör den här artikeln inte uppfattas som ett personligt angrepp på någon. Men att det skulle vara förbud mot att nämna namn stämmer inte med Guds Ord.

Paulus nämner flera vid namn därför att de förde fram avvikande läror eller stod emot apostlarnas undervisning. Han nämner till exempel "*Hymeneus och Filetus, som har kommit bort från sanningen. De bryter ned tron för somliga, när de säger att uppståndelsen redan har ägt rum.*" (2 Tim. 2:17-18) Han nämner också kopparsmeden **Alexander** och varnar sin unge medarbetare för honom med orden: "*Du måste också själv vara på din vakt för honom, ty han har häftigt satt sig upp mot vår förkunnelse.*" (2 Tim. 4:14-15) När så detta är sagt kan vi övergå till att studera vårt ämne.

Trosrörelsens försoningslära sådan den framställs i deras egna skrifter.

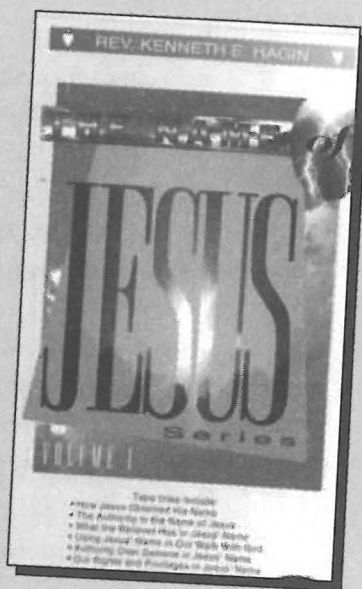
Vad som skiljer Trosrörelsens försoningsförkunnelse från gängse och klassisk förkunnelse i ämnet är läran om Jesu andliga död och den speciella innebörd man lagt in i detta uttryck. Eftersom Trosrörelsens litteratur ursprungligen

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

Kenneth E. Hagin:

-En fysisk död kunde inte borttaga våra synder. -Jesus smakade döden - den andliga döden. -Andlig död betyder också att få satans natur. -Jesus blev gjord till synd. Hans ande skildes från Gud.

(Ur boken *Namnet Jesus*)



utgivits på engelska har denna lära blivit känd under namnet JDS-läran, vilket är en förkortning av det engelska uttrycket *"Jesus died spiritually"* (Jesus dog andligen).

JDS-läran är ett arv från den amerikanske förkunnaren E.W. Kenyon och har förts vidare av Kenneth E. Hagin och Kenneth Copeland med flera. Det var speciellt då Kenneth Hagins bok *"Namnet Jesus"* gavs ut i svensk översättning på Livets Ords Förlag som JDS-läran blev offentliggjord i vårt land. Vi citerar något från denna bok:

"En fysisk död kunde inte borttaga våra synder. -Jesus smakade döden - den andliga döden. -Andlig död betyder också att få satans natur. -Jesus blev gjord till synd. Hans ande skildes från Gud. Han gick ned till helvetet i vårt ställe. -Nere i lidandets fängelse uppfyllde Jesus rättfärdighetens krav. -Varför behövde hans ande bli född på nytt? Därför att han hade blivit främmande för Gud. Kommer du ihåg att han utropade på korset: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig."

I andra sammanhang omtalar Hagin korset som nederlagets plats för Jesus. Han skulle alltså där ha övervunnits av djävulen, blivit utlämnad till honom och sedan plågats i helvetet i tre dagar och tre nätter innan han så blev pånyttfödd och uppstod från de döda. Själva försoningen och återlösningen flyttas alltså från korset till dödsriket i denna maka-

bra försoningslära. I trosförsamlingen "Levande Ord" i Bergen i Norge finns en bok med titeln *"Hva forsoningen tilbyr deg"* av Frank Eidem. I den kan man läsa följande:

"Jesus blev av vår synd gjord syndig och ruten tvärs igenom. Han blev genomsyrad av syndig natur."

Dessa närmast hädiska och bespotande utsagor är en total förnekelse av Jesu egna ord på korset, då han sade: *"Det är fullbordat!"* Enligt trosrörelsens lära var absolut ingenting fullbordat på korset. Försoningen skedde ju först senare i dödsriket. Varje bibelläsare vet också, att Jesus i dödsögonblicket inte tvingades utlämna sig själv till satan. Istället överlämnade han sin ande i sin himmelske Faders händer. (Luk. 23:46)

Trosrörelsens teologi påminner delvis också om medeltida vidskepelse i det den framställer helvetet som en plats där satan är herre och har makt att plåga sina offer. Enligt Bibeln är helvetet en förvisningsplats dit djävulen en gång skall förpassas, inte som herre och plågoande men som definitivt oskadliggjord.

Bibeln säger att Jesus bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä och att han blev gjord till synd för oss. (1 Petr. 2:24, 2 Kor. 5:21). Ingen form av ordgymnastik kan åstadkomma en tolkning av dessa utsagor, som får dem att betyda att Jesus blev syndig eller på något sätt besmittad

av synd. *"Synd finns inte i honom"*, är Skriftens klara och tydliga ord i 1 Joh. 3:5.

Offren i Gamla testamentet var förebilder till Jesu fullkomliga försoningsoffer. Därför måste offerlammet vara felfritt och utan lyte. Aposteln Petrus skriver att vi är *"friköpta...med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett lamm utan fel och lyte."* (1 Petr. 1:18-19). Om inte Jesus själv varit fullkomlig och syndfri kunde hans död inte blivit ett evigt gällande försoningsoffer för all världens synd.

Kanske det mest makabra i Hagins groteska utläggningar är påståendet att Jesus fick satans natur. Vi måste då fråga oss: Hurudan är egentligen satans natur? Enligt Bibeln är den alltigenom ond och totalt fientlig till både Gud och människor. Dessutom är den definitivt upprorisk mot Gud, och enligt Skriften kan vi inte förvänta oss att satan och hans demoner en dag skall göra sinnesändring och komma tillbaka till Gud.

Vi människor är enligt Bibeln besmittade av synd och bortkomna från Gud. Men vi har inte fått satans natur, för i så fall skulle vi inte vara frälsbara. Men Gud vare lov - det är möjligt för oss människor att omvända oss och tro på Frälsaren när Guds Ord och Guds Ande rör vid våra hjärtan!

Om Jesus hade fått satans natur skulle han i så fall ha varit i ett mycket värre och syndigare tillstånd än någon människa någonsin varit och hur skulle han då kunna vara syndiga människors Frälsare? Och om Jesus kunde bli född på nytt trots att han hade fått satans natur, varför skulle då inte satan själv en dag kunna födas på nytt och bli förvandlad? Nej, allt detta blir så orimligt att det knappast är värt en diskussion.

Trosrörelsens försoningslära, sådan vi möter den i deras egna skrifter, är således på fullständig kollisionskurs med Bibelns grundläggande undervisning i ämnet och måste därför betraktas som en av vår tids grövsta förvrängningar av evangeliets budskap.

Under senare tid har det påpekats att kända förkunnare, som exempelvis Billy Graham och Lewi Petrus samt en del lutherska teologer, har använt uttrycket

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

“andlig död” om Jesu lidande. Man menar att då Jesus utropade: ”Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?” upplevde han gudsövergivenhetens mörker, vilket man då benämner “andlig död.”

I sanningens namn måste vi understryka att detta uttryck då används i en helt annan betydelse än i trosrörelsens teologi. Men om dessa förkunnare och teologer hade känt till trosrörelsens tolkning av nämnda uttryck skulle de kanske ha tvekat att använda det. I varje fall måste det anses ödesdigert att använda uttryck om försoningen som Bibeln själv inte använder. Skriften talar aldrig om andlig död med hänsyftning på Jesus.

Håller trosrörelsens ledande förkunnare alltså fast vid denna försoningslära?

I en ganska färsk artikel i tidningen *Magasinet* skriver Livets Ords pastor och ledare Ulf Ekman att han **inte** gör det. Ja, han skriver mer än så. Han skriver att han **aldrig** har trott på den! Detta har orsakat stor glädje i många kristna kretsar och vi citerar några viktiga delar av Ekmans artikel:

“I den apostoliska trosbekännelsen används uttrycket: “...korsfäst, död och begravnen, nedstigen till dödsriket, uppstod från de döda på tredje dagen.” Det som man på senare år har diskuterat är vad som kan ligga i begreppet “nedstigen till dödsriket.” Personligen har jag insett vikten av att vara tydligare på denna punkt. Jag har sällan berört tiden i dödsriket i mina predikningar. En enda gång 1986 kom jag helt kort in på det i en predikan. Den tolkning jag då kom med har jag senare korrigerat och redogjort för i min bok “Doktriner”. Jag märkte den gången att denna tolkning kunde föra till en uppfattning, som lägger försoningen i dödsriket istället för till korset. En sådan uppfattning har alltid varit helt främmande för mig. Jag var intet anande och förstod inte den gången vart spekulationerna kring dessa verserna kunde föra. För mig har alltid Paulus undervisning om Jesu försoningsverk på korset varit avgörande, även om jag kanske inte har påpekat detta tillräckligt tydligt. Från tid till annan dyker det upp en tanke som inte är biblisk, nämligen att något som är fysiskt inte kan försona något andligt. Bibeln säger det motsatta. Poängen är just att Jesu fysiska offerdöd är ett verkligt gällande offer som försonar oss med Gud,

Ulf Ekman:

-När Gud vände honom ryggen och han upplevde: Min Gud varför har Du övergivit mig? I den sekunden dog Jesus andligen och djävulens natur kom över honom ... När Gud lät sin vrede komma över den synd som Jesus bar då han blev gjord till synd på korset, fick Jesus uppleva gudsövergivenhet och andlig död.

-Jesus inte bara hängandes på korset, bara upplevde lidandet där, han gick också längst ned i helvetet. Då det hade gått tre dagar kunde Gud säga. Nu är det nog. Det som skedde var att Guds Andes arm sträckte sig ned i dödsriket – i helvetet – och födde Jesus på nytt.

(Kassettband från Livets ord och boken *Doktriner*)

genom att han ställföreträdande sonar våra synder, när han som ett oskyldigt offerlamm bär dem på korset. Korset är platsen för försoningen.”

I juni år 2000 blev Ulf Ekman intervjuad i de norska pingstvännernas tidning “Korsets Seier” och yttrade då bland annat:

“När vi blir anklagade för att förfäktat denna läran (dvs. JDS-läran), blir jag lite överraskad. - Jag blir lite överraskad när man säger att vi i Livets Ord har närmat oss den rena kristna läran. Sanningen är väl hellre den att vi har stått där hela tiden. - Så långt jag känner till finns det inga nu levande predikanter som verkligen kämpar för denna läran. - Däremot finns det predikanter, som vi har benyttat oss av, som har kommit in på dessa ting (JDS-läran). Men jag menar att det är direkt intellektuellt dumt att anklaga oss för detta” (nämligen att stå för JDS-läran).

Dessa uttalanden har som sagt skapat glädje i många kristna kretsar och man säger: ”Ulf Ekman och trosrörelsen har ändrat sig.” Det problematiska är bara att Ulf Ekman själv säger att han **inte** har ändrat sig. Några artikelförfattare i *Nya Dagen* citerade för inte längesen från Livets Ords hemsida där det stod:

”Har ni förändrat er? Ja, visst förändras en församling med åren, det vore ju konstigt annars. Men då det gäller **läran** och inriktningen är den precis densamma som när vi startade.”

Ingen förändring i läran alltså. Inför allt detta uppstår naturligtvis en hel rad frågor.

Är det på grund av intellektuell dumhet som största delen av kristenheten trott att Trosrörelsen står för en avvikande försoningslära som kallas JDS-läran?

Enligt Ulf Ekman är det så. Och han är överraskad av att man kunnat tro något sådant om Trosrörelsen. Men när en rörelse eller församling på eget förslag ger ut böcker, som innehåller denna lära, är det väl naturligt att allmänheten uppfattar detta som ett uttryck för vad rörelsen står för. Dessa böcker väckte sådan uppmärksamhet att inläggen under Pingströrelsens predikantmöte 1986 mestadels handlade just om detta och resultatet blev ett enhälligt avståndstagande från den försoningslära som Livets Ord satt på tryck.

Stämmer det att JDS-läran alltid varit främmande för Ulf Ekman?

Själv säger han det. Men i Norge får man ibland läsa aktuella inlägg i olika tidningar av en dam vid namn Elisabeth Pedersen. Hon har samlat mycket material om Trosrörelsen. Hon är en av de många som har en kassett från 1986 med en inspelad predikan av Ulf Ekman. Den har hon flera gånger citerat i pressen och ingen har vågat ifrågasätta att innehållet är autentiskt. Så här låter den:

”Jesus ropade på korset: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? I samma sekund dog Jesus andligen. Gud såg inte längre Jesus som sin älskade son, men som en som var förbannad, och han vände Je-

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

sus ryggen och överlät honom i djävulens händer, som tog hans ande till helvetet. Där upplevde Jesus de djupaste kval under tre dagar. För att vårt hjärta skulle bli rent måste Jesu hjärta bli fyllt av synd, och det innebar att han blev en syndare. Han fick satans natur. Han blev gjord till synd. Efter tre dagar sa Gud att det var nog och sträckte sin hand ned i helvetet och födde Jesus på nytt. Guds Ande kom in i Jesu ande, och han blev rättfärdiggjord och levandegjord i Anden."

Var det möjligen denna predikan Ulf Ekman själv hänvisade till i sin artikel, då han skrev att han 1986 en gång i **kort-het** kom in på dessa ting? Ekman beklagar att han inte alltid varit tillräckligt tydlig. Men här tycker jag inte man har något att anmärka på när det gäller den saken. Tydligare kan man knappast uttrycka sig.

Han säger sig ha korrigerat det hela och redogjort för detta i boken "Doktriner." Men i den boken finner vi ett uttalande som direkt motsäger vad han i den först citerade artikeln säger om den obibliska tanken att något som är fysiskt inte kan försona något andligt:

"Diskussionen om huruvida Jesus dog andligen eller inte är ofta förvirrande. Men om vi människor på grund av synden är andligen döda, så måste den som återlöser oss rimligtvis på ett eller annat sätt få del i denna andliga död,"

skriver han. Här behövs tydligen fler korrigeringar! Och här möter vi faktiskt på nytt igen JDS-lärans grundläggande villfarelse - Jesu andliga död.

Finns det inga nu levande predikanter som kämpar för JDS-läran?

Den person som lanserade den hette som vi redan sagt Kenyon och han dog redan 1948. Men så länge man sprider hans skrifter har man ju inte stoppat hans inflytande trots att han är död. Hagin och Copeland är fortfarande i livet. Och Ulf Ekmans egen svärfar, Sten Nilsson, som också är i livet, har i boken "Befria mitt folk" förkunnat en tydlig JDS-lära. Han skriver nämligen:

"Jesu djupaste lidanden började efter döden i dödsrikets pina. Det var där han betalade det verkliga priset för vår förlösning."

Denna bok gavs ut redan 1980 och

1998 gav Livets Ord ut den på engelska. En av mina norska vänner köpte den direkt därifrån i januari 2000.

Om Trosrörelsen verkligen vänt sig bort från JDS-läran varför fortsätter den att sprida litteratur som innehåller denna blasfemiska lära?

Så sent som i fjol konstaterade jag att Hagins bok "Namnet Jesus", som på det starkaste förkunnar JDS-läran, var kurslitteratur på en av Trosrörelsens bibelskolor. I Livets Ords bokshop finns engelskspråkig litteratur av Kenyon, Hagin och Copeland samt också av en nyare stjärna på trosrörelsens himmel, Joyce Meyer, vars böcker och kassetter sålts i miljonupplagor och som också förkunnar att försoningen skedde i helvetet och inte på korset.

Många fler frågor kunde ställas. Men detta må vara nog. Vad skall man tro och tänka om allt detta virrvarr av motsägel-

ser, undanflykter, bagatelliseringar och bortförklaringar? Det känns som att försöka få tag på en hal och glatt ål som alltid glider ut ur händerna. Är det möjligen så att motståndet från den övriga kristenheten gentemot JDS-läran tvingar Trosrörelsens ledare att för tillfället ligga lågt i terrängen när det gäller just denna sak? Är det för att inte äventyra sin ingång och sitt inflytande i andra kretsar som Trosrörelsen intar denna attityd? Kommer vi någon gång att få uppleva den dag då Trosrörelsens ledare stiger fram och säger: "Vi beklagar uppriktigt att vi i tal och skrift har förkunnat en fullständigt obiblisk lära om försoningen. Vi har insett vårt misstag och tar nu fullständigt avstånd från JDS-läran och slutar omedelbart att sprida all litteratur som innehåller den."

När den dagen kommer kan vi börja få förtroende för Trosrörelsen och dess ledare, i varje fall på denna punkt. Men inte förr. ■

Åse Andreasson sjunger till gitarr



SIDE A

1. MITT ENESTE HÅP
2. HVEM ER JESUS?
3. RÖR VED MEG JESUS
4. MIN JESUS ER SÅ GOD
5. JEG VIL SYNGE EN SANG

SIDE B

1. LA MEG GÅ, O, HERRE
2. NÅR SORGENS MÖRKE SKYER
3. LÖFTENE KAN IKKE SVIKTE
4. BARNETRO
5. Å, SI MEG HVEM ER DENNE

30:-/st

Kassetten kan beställas från:

Bällsta Media Center, Box 20 134, 161 02 Bromma, Sverige



Text: Gösta Karlson

Antingen måste man leva i väntan på Jesu tillkommelse - i ständig förnyelse eller också - avfall. Så fungerar andliga lagar, det finns ingen mellanställning.

Då jag åter börjat att läsa igenom hela bibeln i följd, så kom jag till ett märkligt sammanhang. Det grep mig så oerhört och gav så många tankar. Det var de sex första versarna i 2 Mos. 32. Den första av versarna lyder: *"Men när folket såg att Mose dröjde att komma ned från berget, församlade de sig omkring Aron och sade till honom: 'Upp gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi veta icke, vad som har vederfarits denne Mose, honom som förde oss upp ur Egyptens land.'"*

Sammanhanget är oss säkerligen bekant. Mose var uppe på Sinai berg (Horeb) där han mottog lagens tavlor, men tiden gick och Mose dröjde.

Den kristna församlingen och dess individuella medlemmar har med olika intervaller upplevt förnyelsetider. Epoker då man erfarit andliga strömmar av välsignelser likt ett vårregn. Det har varit lyckliga perioder. Dock har man inte alltid varit tillgänglig för de himmelska strömningarna. Det kom **mellantider** som alltid innebar andliga svackor vilket var mycket olyckligt ur alla synpunkter. *"Men när folket såg att Mose dröjde..."* Förnyelsen dröjde - uteblev.

Från församlingens allra första tid kan man historiskt följa förloppet. Förnyelsetider och avfallstider. Om vi bara ser

tillbaka på de sista 500 åren så uppvisar de ett sådant mönster. Visst var väl reformationen på 1500-talet en förnyelseperiod åtminstone i sitt embryo. Att den sedan urartade gör att man hellre tänker på Conrad Grebel i Schweiz som följde den nytestamentliga församlings-tanken. En intressant och gripande historia som vi kanske kan återkomma till i ett annat sammanhang. Följande århundrade med ortodoxin och sin iver för den rena läran var en förnyelse. Hernhutismen och pietismen likaså och så är vi framme vid 1800-talets folkväckelser.

På 1900-talet började pingstens vindar att blåsa över en i långa stycken sovande kristenhet. Så fick kristenheten ännu en förnyelse efter en sorglig svacka på 1800-talets senare del. Men också inom pingstens väckelse har det skiftat.

Läsaren noterar att jag använder formuleringen 'pingstens väckelse...' Det är medvetet därför att Pingströrelsen är inte historiskt synonym med pingstens väckelse. Det senare begreppet härrör sig från den första pingstdagen. Men även i modern tid så upplevde man redan under 1800-talet hur Anden föll (!). Går vi sedan fram till år 1905 så förnimmar man i Ongmans bibelskola i Örebro preluderna till den märkliga förnyelsevåg som kom 1907. Det är först 1913 som Filadelfiaförsamlingen i Stockholm utesluts ur Baptistsamfundet och **Pingströrelsen** är ett faktum. Men då hade Örebro varit centrum för pingstens väckelse under flera år.

Om vi uppehåller oss vid den svenska Pingströrelsen, så har den varit med om både upp- och nedgång. Det var under

en mötesturné i Finland som jag först mötte den då okände Algot Nicklasson. Han kom sedan till Filadelfia i Stockholm i början av 50-talet. Församlingen där men f.ö. hela vårt land blev berört av en förnyelsevåg då. Men...som så ofta förr så avstannade det.

MEN NU SKEDDE UNDRET... MARANATAVÄCKELSEN KOM!!! Den som då var med i Viktoriasalen glömmer det aldrig! Hur fröjdar sig inte min ande då jag noterar, att man inom Maranataväckelsen lever kvar i denna förnyelse. Något mera sunt och andligt välsignat än Maranataförsamlingen i Bromma känner jag inte till och jag har ändå varit resande bibellärare i ett halvt sekel. Som ett erbjudande från himlen kom denna djupgående förnyelse **men** man tog inte emot den. Många år har nu gått och någon påtaglig förnyelse har kristenheten i vårt land inte upplevt. Då är den svenska pingströrelsen inräknad. *"Men när folket såg att Mose dröjde att komma ner från berget..."* Antingen måste man leva i väntan på Jesu tillkommelse - i ständig förnyelse eller också - avfall. Så fungerar andliga lagar, det finns ingen mellanställning och därför noterar vi med förfäran att **'...då föll folket i allehanda lösaktighet.'** **DÄR ÄR FOLKET I DAG!** Israeliterna tillät sig allehanda avgudaoffer - blev lösaktiga - gick ej att styra in på Guds väg. **Vi har saknat förnyelse och därför förfaller folket till lösaktighet - idrott - lekar (se vers 6) clowneri - teater etc.** Hur gick det för judarna vid detta tillfälle. Vers 28: *"Och Lewi barn gjorde, såsom Mose hade sagt; och på den dagen föllo av folket vid pass tre tusen män."*

Jag var tältvakt en kväll under tältmötet och då kom det en flicka fram till mig och sa: Får man se Jesus i tältet? Jag fick förklara att det är genom tron som vi kan se Jesus. När du ser oss som tagit emot Jesus så kan du också se Jesus i oss.

En gång ska alla få se Jesus vare sig de har tagit emot honom i tiden här eller inte. Men då kan det vara försent. Då är det försent att välja sida. Du har fått en tid, kanske den tiden inte sträcker sig längre än till ikväll. Det vägskalet du nu kommit till kan då var definitivt. Du kanske inte får nån fler chans att välja.

Johannes Döparen säger i Joh 3:36: "Den som tror på Sonen har evigt liv, den som inte lyder Sonen ska inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom."

Det är klara besked. Det finns två valmöjligheter.

Om en människa kommer till en vägskalet, då får hon ju i tro och förtröstan välja en av vägarna. Hon har ju inte sett målet, men hon får i tro välja.

Det är ju också så att den som har satt upp skylten vet att den här skylten är sann. Han har sett mot målet, han vet att om en människa följer skylten, så kommer hon till den plats skylten anger.

I 4 Mosebok står det om att Israels folk var olydiga och upproriska mot Gud Jag läser ur 4 Mos. 21, från slutet av fjärde versen:

"Men under vägen blev folket otåligt Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: 'Varför har ni fört oss upp ur Egypten så att vi måste dö i öknen. Här finns ju varken bröd eller vatten och vår själ avskyr den eländiga mat vi får!'

Då sände Herren giftiga ormar bland folket och de bet folket och många i Israel

Vid vägskalet



Foto: Mikael Eliasson

Appell: Roger Lindroos

dog. Då kom folket till Mose och sade: 'Vi har syndat genom att vi talade mot Herren och mot dig. Bed till Herren att han tar bort dessa ormar från oss.' Och Mose bad för folket.

Herren sade till Mose: Gör dig en orm och satt upp den på en påle. Den som har blivit ormbiten och ser på den skall leva."

Mose gjorde då en kopparorm och satte upp den på en påle. Om någon blev biten av en orm, fäste han blicken på kopparormen och fick leva. (v. 4-9)

Den här kopparormen är en bild på Jesus som hängde på korset. Han som blev oskyldigt dödad och upphängd på

förbannelsens trä. Människorna som låg på marken och var bitna av ormarna och låg och vred sig i dödsångest och smärta fick titta på kopparormen.

Tänk att det räckte att fästa blicken på den här kopparormen. Då fick de leva. Du som lever i synden, som lever i världen, men känner att du är plågad, har fått syndanöd. Då ska du veta att det räcker att tro på Jesus, tro på det som han har sagt, tro på att han kan frälsa.

Du behöver bara säga till honom: Jesus ta hand om mitt liv, jag tror att du lever och så får du tacka honom. Då har du blivit frälst. Gör ett klokt val, låt inte tillfället gå förbi dig. I morron kan det vara försent. Ingen av oss har något kontrakt skrivet med någon om morgondagen. Vi vet ingenting om framtiden.

Ta emot Jesus och läs noga på den här vägskalet som du har kommit till nu. Välj den smala vägen som leder till livet. Den smala vägen heter Jesus.

Till slut ska jag läsa ur Joh 3 igen från vers 14:

"Liksom Mose upphöjde ormen i öknen så måste Mose Människosonen bli upphöjd för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv. Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv. Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn."

Det är ju så att Jesus kan egentligen inte förklaras, eller som det står i en sång, han kan bara erfaras. Pröva honom, pröva Jesus vad han kan göra för dig och jag lovar att du kommer inte att ångra dig. ■

Hur skall det gå för vårt folk?

Då jag själv är den ringaste bland de ringa, den mest ofullkomliga av alla, så varken kan eller vill jag sätta mig till doms över andra. Det är inte min uppgift, men jag sörjer. När Filadelfiakyrkan i Stockholm byggdes, så gick de fattiga systrarna barfota med skorna i hand ända fram till förmiddagsgudstjänsten. Man ville inte nöta på skorna utan spara för att kunna offra till den nya kyrkan. Man får ju vara glad att de systrarna är

hemma hos Gud och slipper att se vad mitt andliga hem uthyres till i dag. Att Nobelkommittén fick hyra kyrkan då Konserthuset restaurerades det kan väl vara, men då man har galor av olika slag i helgat kyrkorum, tvivelaktiga uppträdanden på dopgraven - mässor etc. ja då gråter man i sitt hjärta. Vart har vi kommit och hur skall det gå?

Vi brukar ju sjunga att '...tidstecknen visa att Herren är nära, snart kommer JESUS igen'. Det är sant. Aldrig har

bibelns profetior om den yttersta tiden så väl slagit in som nu.

Det är sent på jorden. Men Gud vare lov, INTE FÖR SENT! Ännu kan vi uppleva en väckelse i älskat fosterland. Ännu kan Guds folk få möta sin Skapare till FÖRNYELSE. O, att allt Herrens folk på nytt sökte sig fram till de kraftkällor som är en absolut förutsättning för andligt liv - för att komma igenom framförliggande tider, för att vara redo när Herren kommer tillbaka. ■

Ekklesia

Av Gustav Söderberg,
Biblisk tidskrift nr 11 1929

De gamla pionjärerna, som med rätta kallades "läsare" har lämnat åt oss ett rikt arv av undervisning med profetisk tillämpning av Ordet.

Tidningen Maranata ser det som en angelägen förmån och plikt att påminna och citera ur deras skrifter. Måtte de väcka iver hos oss att forska vidare!

Ovanstående ord utgör ju som bekant den grekiska grundtextens uttryck för församlingen – Guds församling. Utan att här stanna inför Bibelns lära om församlingen, vill jag något beröra detta ord och dess speciella betydelse.

De lärda säga oss, att ordet i fråga betyder "den utkallade skaran". En skara, som för visst ändamål är utkallad från ett tillstånd till ett helt annat. Den gamla platsen, den gamla ställningen, är tom. Den utkallade har tillsammans med andra likaledes utkallade, lämnat något bakom sig för att med dessa andra vandra i en ny förening, i ett nytt tillstånd. Detta är ekklesia. Och med denna betydelse passar ordet i vidsträckt bemärkelse på Guds folk under alla tider, även om detta uttryck har sin speciella plats som beteckning för den nytestamentliga församlingen.

Vilket härligt ord är icke detta för varje bibelälskande själ! Utkallad, separeerad, fränskild. Från vad? Från *allt* det gamla. – Förenad i något nytt och med något nytt. I sanning, allt det gamla är förgånget, se *allt* har blivit nytt.

Genom hela Skriften kunna vi liksom höra fotstegen från den utkallade skaran.

Då Herren fordom ville uttaga sig ett egendomsfolk, lyda de första skapareorden härom så: "*Gå ut* ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land, som jag skall visa dig" (1 Mos. 12:1). Och Abraham lydde. Längre fram höra vi budskapet i annan form: "*Släpp mitt folk* så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen" (2 Mos. 5:1). Det var som hade Herren sagt: Det måste bli en ekklesia, innan det kan bli gudstjänst. Först förlossning, frigörelse, intåg, och sedan högtid för Gud.

Vi gå över på nytestamentlig mark och få då höra ord som dessa: "Han skall frälsa sitt folk *ifrån* deras synder" (Matt. 1:21). Och åter: "Låten frälsa eder *från* detta vrånga släkte" (Apg. 2:40). Frälsning, det är uttag från det gamla, och fordom skedde detta under blodets tecken. Först när påskalammsblodet flöt, till dom för egyptierna och till befrielse för Israels barn, då skedde uttag. Detsamma är förhållandet med vårt påskalam. Den gamle Simeon profeterade ju fordom: "Se, denne är satt till *fall* eller *upp-rättelse* för många i Israel" (Luk. 2:34a). Så uppstår under varje tid genom dem som vilja följa Gud, en ekklesia.

Detta är emellertid motsatsen till djävulens program, ty han har alltid hyllat synkretism (sammanblandning) i alla nyanser. En liten, men enig skara är bättre än en stor, inbördes oenig. En stor krigshär med inbördes oeniga element har ofta besegrats av en liten, men enig här. Så även i andligt avseende. När Guds folk har frestats att räkna med mängden, har det alltid fört till fruktansvärda nederlag. Det är mänskligt att räkna med det som är för ögonen, och när därför det mänskliga fått övertaget i Guds värld, har djävulen alltid fått en lysande anledning, som aldrig uraktlåtit eller försummats. Härav förstås lätt, att det är den enskilde kristnes såväl som församlingens största fara att taga det lätt med bevakandet av gränslinjen mellan dem och världen.

Då Abraham "gick ut", står det att "Lot gick med honom". Det syntes ej ha skett på grund av gudomlig kallelse utan fastmer på grund av stundens tillskickelse. Och då Israels barn senare "tåga ut" står det, att "en hop folk av allehanda slag drog ock åstad med dem" (2 Mos.

12:38). Och just om denna hop läsa vi längre fram, att de "grepos av lystnad" och frestade Israel att göra detsamma (4 Mos. 11:4).

Väl må vi här stanna och tänka på Guds verk i nytestamentlig tid. Vad är det manne, som i mången församling likt en hemlig mask förtär all kraft och liksom avskär alla utvecklingsmöjligheter? Kanhända finnes en liten "blandad hop" som "följt med", såsom dessa gjorde. Då väckelsevindarna blåste, var det lätt att segla med, men då andra tider kommo, märktes skillnaden. – Israel hade tagat ut under blodet, dessa åter hade helt enkelt "följt med". – Det är lätt att i väckelsetider böja knä, att gråta, att under stundens allvar och högtidlighet bli gripen i känslolivet. Sådant är endast en skendöd för gamle Adam, och när andra tider komma, vaknar den förlamade gamla människan till fullt adamatiskt medvetande. Ve den församling, som kanske därtill gläder sig åt sådan numerär-väckelse. Följderna utebliva ej. "Litet surdeg syrar hela degen." En illustration härtill återfinnes i Neh. 13:4-5. Prästen Eljasib hade en frände av tvetydig härkomst, som hette Tobia.

Till det yttre ville denne man tillhöra Guds folk. (Neh. 7:61-62), men i hjärtat var han deras fiende (Neh. 6). Åt denne inredde Eljasib ett stort rum i själva förrådshuset. Förrådshusets innehåll – tionde och offer – var bestämt för leviterna, sångarna, dörrvaktarna och prästerna. Men då Tobia kom dit, måste präster och leviter avsluta sin offertjänst, dörrvaktarna stängde portarna, och sångarnas toner tystnade. Det var resultatet. En enda Tobia i Guds hus är oftast nog att få slut på offertjänsten, så att lovsångerna tystna. Vad är orsaken till *din* närvaro bland

-Uppbrott, överlåtelse och hängiven tjänst

Text: Karin Vidén

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjöd till tältmöten i Upplands-Bro med inledning under pingsthelgen. I den vackra försommargrönskan ett stenkast från Bro Centrum var det vitgula maranata-tältet rest och varje kväll ljöd den friska väckelsesången ut över området.

Börje och Laila Hoff har under det gångna året samlat till bönemöten i sitt hem i Bro och inbjudit till väckelsemö-

ten i hyrd lokal i området. Som ett direkt resultat av detta trogna sättningsarbete fick vi se Bro-bor i alla åldrar söka sig till mötena. Flera bänkrader fylldes av barn och ungdomar som av nyfikenhet styrde stegen till kvällarnas väckelsemöten, och det var alltid en skara av människor som i eftermötena sökte sig fram till förbön. Några fick möta Jesus till frälsning och många upplevde förnyelse under veckan.

Förutom församlingens egna vittnen deltog bl a Leif Lövgren från Bollnäs, Yngve och Marie Stenfeldt från Danmark och den långa vägen från Rosvik kom Mats Sundström med mötestältet på bilsläpet. Från Tanzania kom Nixon och Evelyn Issangya för att dela församlingens gemenskap hela sommaren, och de sista dagarna fick vi uppmuntrande besök av Stig och Åse Andreasson.

På dagarna hölls bibelstudier på församlingens missionscenter i Bromma och stor tyngd lades vid dessa tillfällen vid undervisningen om Jesu snara tillkommelse.

Sista söndagens förmiddagsmöte var en underbar stund då dopgraven fylldes med vatten och tre syskon valde att ta steget fullt ut och lät begrava sin gamla människa för att stå upp till ett nytt liv i Jesus Kristus.

Tältmötesveckan i Bro med själavinnande och beredskap i den yttersta tiden i fokus, blev en välsignad och uppfordrande inledning på den sommar vi är inne i.

Vi tackar Gud för vad Han gör i människors hjärtan och ser fram emot nya segrar i Bro och på andra platser där syskon arbetar och beder. Maranatabudskapet om Jesu snara tillkommelse manar till uppbrott, överlåtelse och hängiven tjänst. ■



Stora bilden: Maranatatältet i Bro Centrum. Övre bilden: Tre syskon följer Jesus i dopets grav. Nedre bilden: Sångarskaran leder församlingen i den friska väckelsesången.

Foto: Mikael Eliasson, Sebastian Vidén

Herrens folk; är det timliga fördelar eller är det andliga välsignelser?

Vi tala om att gå ut i frihet, och med detta menas oftast att lämna ett större kyrko- eller samfundssystem för att tillhöra en lokalförsamling. Detta är i och för sig bra, men om ej hjärtat förut överförts i en sådan miljö, hjälper ingen namnförflyttning. Det är därför en stor fara för Guds fria verk, att sådana som ej äro helt frälsta, komma med. Paulus talar om några som kommit in för att bespeja den frihet, som de heliga hade i

Kristus – för att sedan trälbinda dem. Det blir resultatet. Guds församling är och skall vara en ekklesia. Och för att rätt kunna leva där fordras, att man själv har upplevt, vad detta ord innebär, icke blott när det gäller ett utgående från synden och världen, men tillika från allt mänskligt väsen.

Till slut ett ord om ekumenismen i ljuset av Bibelns ekklesia.

Vilket hån mot den bibliska sanningen om församlingen bejakar ekumenis-

men! Det är för den klart seende ett tydligt babelsverk. Det är djävulens stora blandningsprogram, med inslag från katolicismens höger till frikyrklighetens vänster, och alla nyanser däremellan. Det är den skarpaste motsats till Bibelns ekklesia, till den skara, som "följer Lammet varthelst det går".

Därför, allt Guds folk: "Gån ut" från synden, från världskyrkorna, och från varje mänsklig sammanblandning. Ut till Honom som är "utanför lägret", ty där är platsen för den bibliska ekklesia. ■

Möten och konferenser

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Maranataförsamlingen i
Stockholm inbjuder till

Sommarkonferens

14-22 juli 2001

Hålltider: 10, 11, 15, 19

*Anden och
bruden säger:
kom Herre Jesus!*

Bällstavägen 100, Bromma, Info: 08-98 56 83



TALARE:

Tage Johansson, Robin Widén,
Hans Lindelöw, Mikael
Eliasson och Berno Vidén

SPECIELLT INBJUDNA:

Jan-Egil Hafsahl, Kjell Roos,
Gunno Anderson, Yngve &
Marie Stenfelt, Tage Nilsson,
Stig & Åse Andreasson fr.
Frankrike, Nixon & Evelyn
Issangya fr. Tanzania, Ulla
Näsholm och Doris Diaz fr.
Dominikanska Republiken

Ny bok!



Möte med det övernaturliga

Missionär Stig Andreasson har gjort många skiftande andliga erfarenheter under sina år i Frankrike, och flera trosstärkande berättelser därifrån presenteras i *Möte med det övernaturliga*.

Boken tjänar också som varning för den våg av okultism som berör hela den västliga världen idag.

Boken innehåller 152 sidor och är utgiven av *Elias förlag*, Norge. Priset är **59 kr** och den kan beställas från *Bällsta Media Center*.

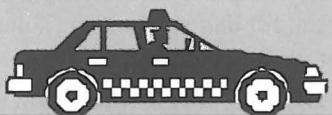
BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

**Arlanda-
Sthlm**

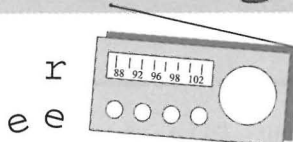
350:-



08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Radiosändningar



Stockholm, 88 Mhz

Dagligen 8.00-8.30
Månd. 18.00-19.00
Onsd. 19.30-20.30

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 21.00-22.00 OBS! Ny tid!

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

*Bibelstudier från
midsommarhelgens temadagar*

☐ **Berno Vidén och Paulus Eliasson**
Lörd 23/6 11.00 *EU i ett historiskt
och profetiskt perspektiv*

☐ **Mikael Eliasson** Lörd 23/6 15.00
*Församlingen och Israel inför Jesu
tillkommelse*

☐ **Robin Widén** Sönd 24/6 11.00
Guds Rike - icke av denna världen

☐ **Berno Vidén** Sönd 24/6 15.00
*Frikyrklighetens väg mot EN kyrka
med ETT överhuvud*

☐ **Direktsänt radiomöte** Månd 25/6
18.00 *Är EU ett tidstecken?* Berno
Vidén, Mikael Eliasson, Ulla Näs-
holm, Robin Widén, Paulus Eliasson

Brudförsamlingen

☐ Bibelstudieserie
(4 delar) med
Berno Vidén



Galaterbrevet kapitel 1-2

☐ Bibelstudieserie
(6 delar) med
Paulus Eliasson



Bibelstudier med Nixon Issangya

☐ Sönd 10/6 11.00
Jesus bryter alla bojor!
(Upp 5:1-5)

☐ Sönd 17/6 11.00 *Gud för igenom
prövningarna (4 mos 14:1-10)*

☐ Tisd 19/6 11.00 *Se Guds lamm!*

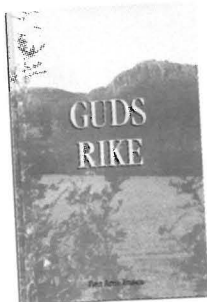
☐ Tisd 26/6 12.00 *Gå åstad och bär
frukt*



Sommarkonferensen direkt!

Just nu förbereder vi för att sända hela sommarkonferensen live på internet. Titta in på www.maranata.st redan nu och provlyssna på möten och vissa radioprogram.

Böcker Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto



Ännu en bok med Arne Imsens undervisning!

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en serie bibelstudier om Guds rike. Denna undervisning motiverade en grupp föräldrar att börja hemundervisning med sina barn, och inspirerade församlingens syskon att tillsammans skapa försörjningsmöjligheter. Dessa bibelstudier som nu presenteras i skriften "GUDS RIKE", är aktuella än någonsin!

76 sidor, 50 kr

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Up-penbarelsboken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga. Aktuell apropå krisstödsutredningen (SOU 1998:113)

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbruket mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från död till liv

Predikosamling från 1970

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Månadens kassett

Årsprenumeration 250:-

Väckelsemöten - Bibelstudier - Radioprogram
"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland eder!"

Vill Du varje månad ha inspelningar från Bällsta MissionsCenter direkt hemsänt?

Du kanske är hindrad av geografis-

ka eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd m.m.

Möteskassetter

Alla möteskassetter 10:-/st + porto

(OBS! En del möten 2 kassetter)

"Det är saligt att samlas i tron!"

Alla möten på Bällsta MissionsCenter finns inspelade på band. Bibelstudier, väckelsemöten, informationsmöten, Guds Ords förkunnelse osv.

I tidningen Maranata har vi ofta att lista över möten från konferenser och bibelskolor, du kan också beställa förteckningar.

www.maranata.st

NYHET! Direktsändning av möten och radioprogram via internet på hemsidan!

Allt material från BMC finns också utlagt på vår hemsida.

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar

- ☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.
- ☐ Un canto de gratitud. Sanger på spanska av Belkys Rodriguez
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

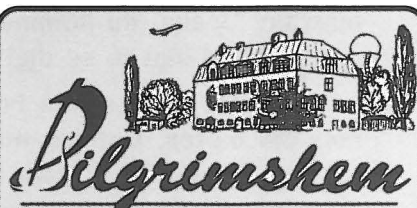
Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 5**



HOTELL

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

E. 595:- inkl frukost
D. 715:- inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

Kampen för Guds ord

Appell av Karin Vidén

Vi som mött Jesus till frälsning och är bekännande kristna, är gäster och främlingar på den här jorden. Genom det liv vi har fått av Jesus, har vi ett helt nytt medborgarskap, där ovan. Och mot det hemmet får vi sträva.

När vi ser oss omkring i vår egen samtid, ser vi att kristenheten i stort slumrar. Den har somnat in och öppnat sina portar för världens krafter. De murar som Guds folk under alla tider har kämpat och gett sitt liv för att bevara, har idag raserats. Allt på grund av bekvämlighet. På grund av att Guds Ord inte längre predikas sant, helt och fullt.

Gud vill med oss som idag bekänner oss tillhöra honom, resa upp ett folk som har en profetisk klarsyn i den här tiden så att Guds Ord verkligen får komma till.

Det finns ett rop som är nedlagt i våra hjärtan: "Jesus, du kommer, och vi ska få möta dig, vi ska få se dig!"

Vi har ett hopp att få lyftas upp, Honom till mötes. Det här måste bli levande för oss, för då får vi vara med och rycka människor loss ur olika sammanhang.

Vår uppgift idag består naturligtvis i att vinna människor för Jesus, så att de blir befriade från synd och last. Men det handlar också om att hjälpa människor förstå tiden vi lever i – förstå alla företeelser som dyker upp.

Vad innebär den homosexuella rörelsens påverkan i vår tid? Vad innebär feminismen? Vad innebär alla de här krafterna, som slukar människorna och dessutom går in i församlingarna och ställer krav på inflytande i humanitetens namn? De här fördärvliga tendenserna måste vi nämna vid dess rätta namn. Vi måste ta vårt ansvar och hjälpa människor komma loss från det som förstör deras liv.

Det gäller att genom Guds Ord ge människor argument. I dagens kristenhet finns en total förvillelse. Vi får ta Guds Ord på allvar och gå vidare; uppfordrade av ropet "Maranata" – denna förunderliga hälsning.

Jag tänker på de kämpar som har gått före genom historien. De som fick ge sina liv för Guds Ord – för att vi idag skulle få läsa det och kunna få det uppenbarat för våra hjärtan.

Människor gick i döden i kampen för rätten att få döpas till Kristus. De gick i döden för att Guds Ord skulle bli bevarat.

Idag är allt så lättvindigt. Det är så lätt att liksom riva bort några sidor ur Bibeln – sånt som är obekvämt; det som gör att människor kanske försvinner från våra led. Ta bort det budskap som inte är så attraktivt och inte kliar i öronen.

Men det är inte vår uppgift att samla jätteskaror. Vår uppgift är att bevara Ordet rent och obesmittat, till dess att Jesus Kristus kommer!